

Cuộc Sống Mới Của Ái Ái

Contents

Cuộc Sống Mới Của Ái Ái	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	13
8. Chương 8: Bắt Đầu Dạy Yoga Và Kế Hoạch Mua Nhà	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	19
11. Chương 11	22
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	30
15. Chương 15	33
16. Chương 16: Ngoại Truyện Về Hào Minh	35

Cuộc Sống Mới Của Ái Ái

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình hiện đại Nhân vật chính: Ái Ái tuổi trên 20+, Diệp Thành lớn hơn cô 3 tháng tuổi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-moi-cua-ai-ai>

1. Chương 1

Trong cuộc sống không ai nói trước được điều gì, hôm nay là bạn ngày mai không, Ái Ái sống trên đời hơn 20 năm cô luôn cảm thấy cô là người tốt nhưng mọi người không thấy vậy. Đôi lúc cô cảm thấy cuộc sống bất công nhưng sau nhiều sự việc xảy ra cô cảm thấy do cô không khéo léo mà thôi. Tính tình Ái Ái dễ quên, dễ thông cảm, nên nhiều lúc cô lại cho qua, người ta không tốt thì chịu vì cũng không thể làm gì được.

Cuộc sống của cô cứ bình thường, đi làm, quen bạn trai kết hôn. Từ khi có gia đình cô toàn tâm toàn ý chăm sóc, một phần do gia đình chồng rất khó, một phần cô không khéo ăn nói nên cũng ngại va chạm. Cô biết hết những bạn bé nào không tốt, nhưng họ như thế thì làm được gì, dần dần cô cũng trở nên khá khép kín với mọi người xung quanh.

Mọi chuyện tính ra vẫn êm ả, Ái Ái luôn vui vẻ với hiện tại, cô có chồng cô yêu thương, kinh tế gia đình tạm ổn. Chồng cô công việc ổn định, ngoài lương cứng còn lương mềm, hai vợ chồng sống với nhau khá an nhàn. Sự đời thay đổi khi cô phát hiện chồng ngoại tình, tất cả như sụp đổ.

Tính tình Ái Ái rất tốt nhưng chồng cô ngoại tình là cú sốc cô không chấp nhận được. Ái Ái thu thập tất cả hình chụp hai người ngoài đường ôm hôn rồi tin nhắn ngả ngớn, đưa đẩy. Cô quyết định nghỉ bài, chồng cô thừa nhận và tuyên bố anh muốn li hôn, kết hôn 3 năm và anh cảm thấy chán với cuộc sống hiện tại.

Ái Ái cũng không nghĩ cô vẫn đủ mạnh mẽ đồng ý, không hề nín thở hay khóc lóc.... Ngày tháng phía trước còn dài, chỉ là không còn anh bên cạnh.

Li hôn thay đổi rất nhiều vấn đề, đầu tiên là tài sản, vấn đề này thì Ái Ái nhanh chóng trở thành vô sản, do khi kết hôn nhà của là nhà tài sản có trước khi. Đồ đạc của cô có không nhiều nên chỉ buổi sáng là thu dọn xong, nhà được thuê trong thời gian chóng nhoáng, điều kiện gần chỗ làm và giá cả thấp, cô không còn nhiều tiền mà chọn lựa.

Đến nơi ở mới cô mới cảm thấy đau lòng, ba năm giờ cô chỉ có một mình, gạt nước mắt nhanh chóng dọn dẹp, cô cũng không thể khóc cả ngày, chuyện gì đến sẽ đến.

Ngày thứ bảy đầu tiên từ khi kết hôn cô bận rộn mà cũng không hẳn bận rộn, mệt mỏi như vậy nhưng bụng đói vẫn đói, lúc trước chỉ cần buồn là ăn không vô, thời thế thay đổi a..... Ái Ái nhanh chóng đến quán cơm quen thuộc, dù gì thì cũng đến nước đường cùng, đâu thể bạc đãi bản thân. Cô quên mất hôm nay cũng là ngày lễ, hàng quán không ai buôn bán gì, đành ghé tạm siêu thị ăn chút gì đồng thời mua sắm vật dụng mới.

Đến lúc thanh toán cô mới phát giác là các thứ cần thiết cũng thật là nhiều, haiz, ai bảo bây giờ sống một mình chứ, sắp tới còn bao nhiêu thứ phát sinh, bản thân cô cũng không giỏi giang gì, học xong đi làm, công việc chỉ đủ nuôi sống bản thân, cũng may lúc trước cô khá tiết kiệm, nên hiện tại cũng không tính là thiếu thốn, sắp tới cô phải tăng cường làm thêm, không biết bây giờ dạy kèm lại có được không...

Ái Ái vừa đi vừa suy nghĩ miên man nên không cẩn thận va phải người bên cạnh. Cô vội vàng xin lỗi, thật là áy náy mà, may mà chỉ làm đổ vài gói mì, nhanh chóng nhặt lại Ái Ái cười cười nhận lỗi

- Xin lỗi, tôi vô ý quá.

- Lần sau đi nhớ nhìn, may mà chỉ làm đổ một ít đồ, vợ hết cô đủ tiền đến hay không?

- Dạ, xin lỗi anh

Ái Ái cảm thấy vô cùng bức bối, chuyện nhỏ như vậy có cần nói nặng nhẹ như thế không, dù sao người sai cũng là cô nên đành cắn răng chịu đựng. Xoay người thật nhanh cô đến quầy tính tiền, ngày hôm nay cô không muốn gặp bất cứ chuyện gì, mọi chuyện đều đang ở mức tệ nhất cô từng gặp. Trên đường về cô cố gắng tập trung thật nhiều, cô không muốn tai nạn xảy ra. Lúc này cô mà gặp chuyện sẽ không ai chăm sóc.

Cuộc sống vốn không công bằng, tuy nhiên ở một mức nào đó thì mỗi người đều có một phần gánh nặng, nhìn thì hoàn mỹ, thật tế vẫn có thiếu sót, như cô bất kì ai gặp cũng sẽ ngoái nhìn. Tiếp xúc sẽ phát hiện cô không dễ gần, người không hiểu sẽ nghĩ cô làm cao, nhưng thực tế cô không quen giao tiếp.

Lúc trước cô có vài người bạn, chơi cũng bình thường thôi, trong đó có một cô bạn cũng khá xinh có bạn trai, liền dẫn cả nhóm đi gặp mặt, kết quả tình cảm chưa sâu, anh ta chuyển mục tiêu sang Ái Ái, hại cô chạy trốn chết, gặp là tránh, nhưng vẫn bị mọi người ghen ghét. Từ đó trong nhóm không ai thích chơi với cô.

Bạn thân thật sự của cô hiện tại đa số ở nước ngoài. Đó là những cô gái cùng lớn lên ở cô nhi viện, họ thật sự rất giỏi, tự đi làm tự học, Ái Ái tự cảm thấy mình không bằng. Bởi vì cô vốn hơi lười, luôn thờ ơ với xung quanh. Sau này đi học đại học cô cũng có vài người bạn, nhưng kết hôn cô ít khi liên hệ, đôi khi ngẫm lại cô thấy mình có quá nhiều sai lầm.

2. Chương 2

Đến nhà mới Ái Ái dọn dẹp xong liền lên giường ngủ, một ngày thật mệt mỏi, giấc ngủ kéo đến rất nhanh chỉ là trong mơ cô khóc thật nhiều. Hôm sau thức dậy cảm thấy đầu đau, mắt sưng. Sắp tới dù là bão táp hay mưa giông cô vẫn phải cố gắng chống lại.

Thuận tiện với lấy điện thoại cô phát hiện 1 loạt tin nhắn bên group, hôm nay nhóm cô tổ chức đi chơi, thường những hoạt động này cô không tham gia và cũng ít khi quan tâm. Suy nghĩ hồi lâu cô quyết định hồi thử

- Mình tham gia được không? {Ái Ái}
- Ohhhhhhhhhhhh {Lâm Kha}
- Có thật không người đẹp? {Hoàng My}
- E tình nguyện qua đón!! {Diệp Thành}

Ái Ái không ngờ cô được chào đón nồng nhiệt đến thế, vậy thì đi chơi thôi, đã lâu lắm cô chưa đi đâu. Cô nhanh chóng trả lời đồng ý, giờ chuẩn bị nhanh hành lý cho chuyến du lịch dài ngày sắp tới, bất giác cô mỉm cười, mọi việc vẫn không đến nỗi tệ đúng không.

Vừa sắp xếp đồ đạc vừa hát khe khẽ Ái Ái chợt phát hiện, cô không thể để Diệp Thành đến nhà cô được, cô chưa muốn mọi người suy đoán hay biết gì đó về chuyện xảy ra với cô. Ái Ái vội gọi điện thoại thông báo cô sẽ tự đến nơi tập trung, ai ngờ Diệp Thành thông báo đã đến nhà cô, đang đợi bên dưới, haiz, sao cô lại quên mất nhà anh chàng này gần nhà cô chứ,... đành phải nói đang bên ngoài, chưa kịp nói hết Diệp Thành nhất quyết bắt cô nói vị trí, anh bảo do đã hứa hẹn với nhóm, giờ không đón được cô là không được yên thân. Ái Ái cắn môi đắn đo xong vẫn nói địa chỉ, chưa đầy 10 phút sau điện thoại đã rung lên, nghiêng người nhìn qua cửa sổ cô đã thấy chiếc Mitsubishi màu đen quen thuộc, anh chàng này có sở thích dòng xe thể thao đa dụng. Người đã đến cô không còn lựa chọn nào khác, kiểm tra cửa nẻo, Ái Ái khóa cửa, mang giày, đeo balô trên vai nhanh chóng xuống nhà.

Từ xa Diệp Thành đã bật cười, Ái Ái cùng tuổi mà nhìn cứ như trẻ con, khiến anh đùa

- Bà chị, nhìn thế kia ai biết đã có gia đình, sao hôm nay được đi bụi thế, chồng chị không ghen à?
- Không ghen tuông gì nữa đâu -Ái Ái nhẹ nhàng đáp lại

Diệp Thành hơi nhíu mày, có cái gì đó không đúng ở đây, đến lúc cô đến bên cạnh anh liền mở cửa làm động tác mời. Vào xe Ái Ái hỏi thăm về hành trình, thật sự cô chỉ biết đi biển, còn chính xác thì không biết, cần chuẩn bị những gì, ... Sau cùng cô ngập ngừng hỏi về việc cô tham gia có làm xáo trộn gì không. Đến lúc này thì Diệp Thành bật cười,

- Mọi người hay bảo chị rất giữ kẽ, hôm nay đúng là vậy, chị yên tâm, nơi chúng ta đến thuê phòng là nhà em, không phát sinh thêm chuyện gì, cứ yên tâm, giờ e sẽ đưa chị đến nơi, chị ngủ một chút đi, phía sau có nước và bánh ngọt, chị cứ tự nhiên nhé!

- Ủa, không đến chỗ tập trung à?

- Người ta đã đi hôm qua rồi.

-

- Chị có vẻ mệt, ngủ đi đến nơi em gọi.

- Cám ơn em.

Thật sự tối qua cô ngủ nhưng không sâu, một phần do bản thân cô khác sợ ma, lúc nay bên cạnh chắc chắn có người nên cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Lúc Ái Á thức giấc thì xe đã dừng hẳn tự bao giờ, xoay người thì thấy Diệp Thành đang nhìn cô

- Chị thức rồi à, vào ăn gì đi nhé, bụng đói thì em không lái xe nổi.

Không đợi Ái Á trả lời Diệp Thành ra khỏi xe, mở cửa mời cô. Quán ăn này nhìn rất lịch sự, sạch sẽ, trời lại có nắng nhẹ, khiến tâm trạng Ái Á rất thoải mái. Suốt buổi ăn Diệp Thành im lặng một cách âm trầm, khiến cô cũng không tiện mở lời, không khí vừa thay đổi lại trở nên ngột ngạt, sau khi ăn xong hai người lại tiếp tục hành trình.

- Chị ngủ đi, đến nơi em gọi.

-

- Sao nhìn em như vậy, phát hiện em đẹp trai à?

-

- Sao nào bà chị?

- Em có bệnh tự luyện à, cái này phải chữa nhé, để lâu nặng thì nguy hiểm cho người xung quanh lắm.

- Rốt cuộc chị cũng cười nhé, dù là cười kiểu xấu xí.

- Diệp Thành này, năm nay em bao nhiêu tuổi vậy, sao chị có cảm giác em lớn hơn chị thì phải.

- Uh, em lớn hơn chị 3 tháng

- Thế sao lúc đầu lại gọi tôi là chị?

- Ai bảo nhìn già????

-

Lần nào cũng vậy, cứ nói chuyện với Diệp Thành là cô luôn có cảm giác ghen lời, chỉ là không hiểu sao anh luôn có cách nói chuyện như vậy, lại có rất nhiều cô gái vây quanh, haiz, có lẽ cái đẹp cái tốt theo quan niệm thời gian đã thay đổi,..... Lấy ví dụ như thời vua Đường Huyền Tông người phụ nữ phải mập mập nên Dương Quý Phi tương đối mũm mĩm, thời vua Ngô vương Phù Sai thì eo nhỏ lưng ong,.... nên có lẽ thời đại này các cô gái cuồng ngược cũng nên. Bởi nghĩ như thế nên Ái Á không buồn nhìn về Diệp Thành, mặc kệ là xong.

Hơi liếc mắt nhìn anh chỉ biết cười khổ, tính tình cô như thế, không hề dễ tiếp cận, thế mà không hiểu sao thời gian cô quen bạn trai và đồng ý kết hôn chỉ trong vòng 6 tháng, anh vậy là chậm một bước..... Tự nhiên Diệp Thành cảm thấy bản thân anh ghen tuông hoàn toàn vô lý, cô có là gì của anh đâu????

Chủ nhân bức bối nên dồn cả vào tốc độ. Ái Á thật sự không hiểu anh ta nổi điên cái gì mà chạy nhanh và lạng lách như dân đua xe,.... cô cũng lười quan tâm, thật ra rất lâu về sau cô phát hiện mình cũng rất bệnh, nếu Diệp Thành chạy xe xảy ra chuyện thì cô cũng tiêu đời, đúng ra khi đó phải mắng cho một trận. Diệp Thành chạy bao nhiêu lâu mà Ái Á cũng ngồi im bên cạnh anh càng cảm thấy khó chịu, rõ ràng hôm nay anh biết cô có vấn đề gì đấy và rõ ràng anh đang kiểm chuyện, đang kiểm chuyện đấy, cô không thấy anh chạy xe nguy hiểm cho cả hai người hay sao,.... Hay cô tin vào anh, tự dưng anh thấy vui vui, xong anh lại phát bức với chính mình, điên rồi, nhất định anh bị điên, chỉ cần gặp cô là anh không biết mình đang làm gì.

Xe đột nhiên chạy với vận tốc bình thường, Ái Á liếc nhìn Diệp Thành một cái thầm nghĩ đúng là có bệnh mà, haiz, Diệp Thành mà biết suy nghĩ trong đầu cô chắc anh đập đầu cô vào vô lăng xe cho cô biết như thế nào là đau tạm thời.

Hơn 6h tối đến nơi tập trung, công ty cô chuyên về quảng cáo, toàn nam thanh nữ tú, lúc này đây đang tụ tập nướng thức ăn,... Đói bụng, cô thật sự đói bụng, này giờ mất năng lượng cho việc lừm nguýt ai đó.

- Hi, người đẹp, em đến rồi à?

- Hi, chị Ái

- Mỹ nhân anh đợi em này giờ.

Mỗi người một câu chào đón khiến Ái Á cảm thấy cay cay nơi sống mũi, thật sự mọi người có ghét do cô không tham gia bất kì hoạt động nào, nhưng cũng không đến nỗi bài xích. Cô bị đẩy vào trong tắm rửa không cho phụ giúp, tắm xong Ái Á thật sự không biết nên mặc gì, lúc này đến mọi người đều mặc đồ bơi công ty chuẩn bị, hình như chương trình hôm nay sẽ chụp hình lại để làm quảng cáo về công ty ở sự kiện về biển. Mặc như vậy thì thật là mắc cỡ. Nhập gia tùy tục đã đến không thể khác người. Lúc cô từ trong biệt thự đi ra mọi người đều ồ lên

- Ấy da, mỹ nữ a

- Để chị Ái lên trang bìa đảm bảo bên phòng chúng ta doanh thu đạt chỉ tiêu .

Thật sự Ái Á rất hay ngại ngùng, mỗi lần như thế khuôn mặt cô đỏ bừng lên, mặt không dám ngẩng lên, trong phòng marketing nam nhiều hơn nữ, nên cô ít bị ghét hơn những môi trường khác. Các cô gái đa số đều có bạn trai nên thi thoảng ganh tị nói vài câu không hay chứ cũng chưa làm gì ác ý.

3. Chương 3

Thật là xấu hổ, cô quen với trang phục kín đáo, mặc thế này thật.. ngại. Khi bên phòng design thiết kế xong mọi người nhanh chóng đứng vào vị trí được chỉ đạo. Buổi chụp hình kết thúc mọi người đều khác tắm áo choàng để tiếp tục chương trình chính : ăn chơi, xả stress.

- Em đến đây xem lại các ảnh vừa chụp nè bé Ái

- Dạ, anh Lâm Kha

- Anh không nghĩ gia đình chồng em cho phép đi, có em tham gia thật hay, em có nhiều ý tưởng độc đáo, lúc này mà có em vậy anh càng yên tâm về mẫu chụp, thiếu người em vào hỗ trợ nhé, em xem giúp anh cái này, e thấy bối cảnh này phù hợp chứ?

- Dạ, anh thấy sao nếu ở vị trí sân vườn mình nên bố trí thêm cây xanh sẽ hài hòa hơn, bên khách yêu cầu để tạo nên sự tươi mới, còn về ảnh có thêm tầm nhìn xa, anh phối thêm tấm kính hình trăng khuyết phía sau sẽ tạo độ dài tương phản,

- Ý của em khá hay, để anh suy nghĩ nhé.

Lâm Kha là đàn anh khóa trên rất quan tâm và yêu thương Ái Á, thật sự mà nói không có chuyện đáng tiếc anh chính là anh rể của cô, dù là duyên không thành anh vẫn xem cô như em út trong nhà mà đối đãi. Ngày trước khi cô luyện thi đại học dù đang làm bảo vệ luận án tốt nghiệp anh vẫn dành thời gian đến hướng dẫn cô ôn thi.

Ngày cô còn bé cô không thích tên mình, tại sao anh trai là Hoàng Bách, chị gái là Hoàng Lan, còn cô là Ái Á. Ba từng bảo tên cô là trân ái của gia đình, kết hợp tất cả yêu thương của ba mẹ anh chị. Có lẽ vì vậy mà khi tai nạn xảy ra duy nhất trân ái ở lại, tất cả người thân đều ra đi. Ba mẹ mất, cô trở thành trẻ mồ côi, các bác không đủ kinh nghiệm khiến công ty phá sản, của cải bị ném phong. Họ hàng đầu tư vào cổ phần công ty ba mẹ Ái Á, cũng bị ảnh hưởng trầm trọng, nhiều người vì mất nhà thậm chí mất tất cả

tài sản, đâm ra căm thù cô. Tuổi thơ của cô không trọn vẹn, đầy rẫy những thiếu thốn, buồn đau, trái tim vì vậy đôi khi khá vô cảm. Khi cô tốt nghiệp là anh Lâm Kha xin việc giúp cô, trong quá trình gặp khách hàng cô gặp chồng cô. Ái Á ấn tượng anh ta là một người tốt, có trái tim nhân hậu, điều đó khiến cô nhận lời yêu và cầu hôn. Bây giờ cô thật sự hối hận khi đó quyết định quá nhanh, phải chi cô nghe lời anh Lâm Kha thì đã không có ngày hôm nay. Đồng nghiệp không thích cô nhưng ngại trưởng phòng Lâm Kha nên cũng không dám làm gì quá.

Anh Lâm Kha gì cũng tốt chỉ tội quá chung tình, chị Hoàng Lan mất lâu lắm vậy mà anh vẫn không muốn yêu ai, đôi khi nhìn anh Ái Á cảm thấy vô cùng xót xa, nhưng cô cũng thật sự hâm mộ khi có một người toàn tâm toàn ý yêu thương mình.

Cô bây giờ không có gì cả, cứ ngỡ được yêu thương ai ngờ nó không trọn vẹn. Ái Á bỗng dưng cảm thấy mệt mỏi, xoay người cô phát hiện Diệp Thành đang chăm chú nhìn cô. Anh ra dấu phía sân sau, rồi đi trước, không hiểu lắm nhưng cô vẫn bước theo sau.

Phía sau sân biệt thự là một khoảng rộng, có băng ghế, xích đu, đến nơi, cô thấy Diệp Thành đang nằm trên cỏ, ngồi xuống bên cạnh cô ngược lên nhìn trời

- Có chuyện gì à?

- Hôm nay em lạ lắm, em có chuyện gì sao?

- Không có.

- Chỗ sáng nay là chỗ ở mới của em à?

- Uh

- Có gì muốn nói với anh không?

- Không

- Anh có một căn nhà gần chỗ em thuê, hiện đang để không, em cứ dọn vào, không cần từ chối nghe anh nói hết đã, ba mẹ anh và ba mẹ em là bạn của nhau, tận sau này gia đình anh mới biết tin gia đình em, chắc em quên anh rồi, ngày bé chúng ta chơi với nhau rất thân, sau đó gia đình anh đi định cư, ngày đầu tiên gặp em ở công ty anh nhận ra em ngay, mà em thì không nhớ gì anh cả, em không thấy anh nhìn quen lắm sao?

- Không

-

- Xin lỗi, em không nhớ gì cả, sau tai nạn em còn sống đã là một may mắn rồi

“Phải, em còn sống đã là may mắn” Diệp Thành tự nhủ với bản thân, không thể bên cạnh nhau ít ra vẫn có thể thấy nhau, anh vẫn may mắn hơn Lâm Kha rất rất nhiều

Đại khái Diệp Thành là bạn ngày bé, thảo nào đôi lúc cô có cảm giác rất thân quen, nhưng mà cũng không thể vì vậy mà nhận sự giúp đỡ trong khi cô có thể tự nuôi sống chính mình. Tuy nhiên anh rất cố chấp, cô thật đau đầu không biết từ chối thế nào,..... Bất ngờ, một cái gì lạnh lạnh mềm mềm chạm vào môi Ái Á,..... hai mắt cô trợn lên, tên khốn khiếp Diệp Thành phi lễ, cô thật sự rất khó chịu, cảm giác bị đùa giỡn quá đáng, xong không để Ái Á kịp phản ứng, anh đã co giò chạy mất. Cảm giác bức bối theo cô đến tận phòng, cắt đứt hoàn toàn bởi một cuộc gọi. Chồng cũ gọi đến, số đã xóa không có nghĩa là không nhớ.

- Alo

- Tôi đã làm đơn gởi ra tòa xin li dị, khoảng ba ngày nữa luật sư của tôi sẽ gọi cho cô, có yêu cầu gì nói với anh ta, tôi không có thời gian hầu chuyện cùng cô, chuyện của chúng ta đã hết, đừng dây dưa hay làm buồn lòng người mới của tôi, cô nghe rõ không?

- Nghe rõ.

Nhiều người độ tro trên không biết nói thế nào, ngày trước là Hào Minh yêu cô, theo đuổi cô, bây giờ vứt bỏ anh ta cũng lười gặp mặt. Thật may là cô cũng không cần nhìn lại con người đó, đúng là có

tiền có quyền mà, đang ngày nghỉ mà vẫn nộp được đơn, còn được giải quyết nhanh. Tài sản chung gần như là con số không, cô dù là người tốt nhưng cũng không thể không cần tiền, lúc này anh ta đưa bao nhiêu cô nhận bấy nhiêu, không thể nào vì lòng tự trọng vợ vẫn gì đấy mà từ chối. Bản thân cô bây giờ còn ở nhà thuê, chỉ sợ gặp phải khu vực không an ninh, chủ thuê có vấn đề về thân kinh hoặc trong nhà tắm có lắp camera thì không biết làm sao. Bao nhiêu là vấn đề, mà cô thì một mình đơn độc....

4. Chương 4

Cuộc sống của Ái Ái thay đổi nhiều sau tai nạn, cô trầm mặc hơn, lạnh lẽ hơn và khát khao được yêu thương hơn. Đôi lúc cô hoang mang về bản thân, không biết đang cần gì, muốn gì. Thế rồi chồng cô xuất hiện, như mây mù tan đi, anh mang đến nhiều ấm áp, sẻ chia, cô đã thật sự rất rất hạnh phúc. Thật ra từ lâu cô nhìn thấy rạn nứt giữa hai người, nhưng cô tin anh, tin vào hứa hẹn vào tình yêu của hai người. Mẹ chồng thường xuyên day nghiến “cây độc không trái, gái độc không con“..... không có con là một bất hạnh, vợ chồng về lâu về dài gắn kết với nhau bởi con cái. Cô không hiểu, thật sự không hiểu, bác sĩ khẳng định sức khỏe bình thường, vợ chồng cô đều có thể sinh con, vậy mà 3 năm cô vẫn chưa mang thai.

Áp lực đè lên tâm trí, trong suy nghĩ và trong giấc ngủ..... Cô sụt cân, buồn phiền nhưng chưa bao giờ xao nhãng việc nhà, chiều chuộng mẹ chồng và cô em chồng, cơm bưng nước rót, việc nhà việc công ty mọi thứ chu toàn. Vậy mà anh phản bội, anh ngang nhiên cho cô biết, lúc này nghĩ lại cô thấy mình thật ngốc, rõ ràng cho cô nhìn thấy, để cô biết khó mà lui. Thế mà cô vẫn hoang tưởng anh sẽ xin lỗi, cầu mong cô tha thứ.

Đêm dài mà khó ngủ, trằn trọc vì những buồn phiền, đêm nay có hai người mất ngủ, một người thì đau lòng không ngủ được, một người thì trộm hương thành công nên không ngủ được.

Sáng hôm sau trong đoàn có hai con gấu trúc, không biết vô tình hay cố ý mà Lâm Kha xếp hai người cạnh nhau trên xe dạo quanh thành phố. Ái Ái thì mệt trong người nên không quan tâm lắm, hizz hizz.... cô chỉ muốn ngủ, trưởng phòng đứng trước cửa hò hét thì có mà là thánh mới ngủ được, Diệp Thành thì cười cười không nói, không biết cô có chuyện gì, nhưng đã dọn ra ngoài thì xem như trời cho anh cơ hội, không tận dụng thì quả thật phụ lòng tốt của ông trời. Xe chạy chậm chậm lại mát mát, Ái ái nhanh chóng thiếp đi, nằm hẳn trên đùi một người, cô cảm thấy cái gối dựa mềm mềm rất tốt, thế là suốt đoạn đường Lâm Kha và Diệp Thành cứ nhìn nhau, khiến cho khá nhiều người lầm tưởng anh chàng Diệp Thành thì đổi khẩu vị, Lâm Kha thì chuyển sang yêu cùng giới, mọi người cùng nhìn nhau lắc đầu ngoa ngán “traị đẹp đã ít, bọn họ lại yêu nhau”

Lúc đến nơi, mọi thành viên nhanh chóng xuống xe, không ai muốn nhìn cảnh hai chàng trai tiếp tục liếc mắt đưa tình. Ái Ái bị gọi dậy, thói quen của cô khi vừa thức giấc là phản ứng rất chậm, lúc này ai nói gì cũng đồng ý.

Cả hai người đều biết khuyết điểm nên tận dụng thời cơ bỏ đá xuống giếng

- Sắp tới em làm dự án khuôn viên bên tòa nhà Garden nhé

- Dạ

- Em dọn đến nhà a nhé?

- Dạ

- Dự án Sky em đảm nhiệm luôn nha?

- Dạ

- Làm bạn gái anh nhé!

- Dạ

- Nói không được nuốt lời, ghé tay nào

Thế là trong cơn mê ngủ Ái Ái mang bản thân đi bán lúc nào không hay.

Qua cơn buồn ngủ Ái Ái biết ngay bản thân cô bị lừa gạt, hừ, tưởng cô dễ dụ thế sao? Nghĩ là hành động, cô cuối đầu âm ỉt khóc lóc. Ngay lập tức Lâm Kha mềm lòng

- Được rồi, là anh không đúng, dự án Sky anh làm được chưa?

- Hức... hức.....

- Dự án Garden anh giao cho người khác, công chúa, em đừng khóc nữa, tiểu Lan mà biết là anh không xong....

Bao nhiêu năm anh Lâm Kha vẫn giữ vẹn nguyên tình yêu thuở nào cho chị, bất giác cô không biết phải làm sao, mà Lâm Kha cũng phát hiện anh lỡ lời liền vội vàng xuống xe

- Anh có việc đi trước, hai e từ từ ra nhé.

Nước mắt hoàn toàn biến mất, đôi mắt phẳng phất chút lạnh lùng

- Anh còn có việc?

- Đợi bạn gái cùng xuống

- Ai là bạn gái anh?

- Người vừa mới hứa

Không lần nào cãi nhau mà cô thắng, nuốt xuống cơn giận Ái Ái nhẹ nhàng

- Anh có bệnh thì vô bệnh viện, không chữa ngay sợ không kịp, mà nè, tôi và anh không quen biết gì nhau

- Em tự nhận là bạn gái anh à?

- Trên xe chỉ còn 2 người, tôi thường mới ngủ hay nói linh tinh, nên đề phòng nhầm lẫn phải nói trước rõ ràng

- Lợi dụng xong phải tay

-

- Cả đoạn đường ôm đã ôm, sờ đã sờ, nói không quen liền không quen, tôi đúng là người dễ dãi, bị em lợi dụng cũng không thể nói cùng ai, nhiều lúc tôi tự hỏi không biết trên đời này có cái gọi là công bằng hay không.

- Anh thì mất cái gì?

- Sao lại không mất? Em động chạm như vậy bây giờ ai mà dám yêu tôi?

-

- Em phải chịu trách nhiệm.

- Tôi đã có gia đình

Diệp Thành cảm thấy anh thật hoang đường, tại sao lại quên mất chuyện quan trọng như vậy, bọn họ không thể đến được với nhau, với tính cách của cô anh càng hiểu rõ, không bao giờ là người buông tay trước..... Cô yêu chân thành và trọn vẹn

- Tại sao em chuyển ra ngoài?

- Gia đình chồng tôi đang tính mua khu nhà đó

- Khu nhà đó chỉ cho thuê, bạn anh đã bảo không bao giờ bán, em vừa kí hợp đồng sáng hôm qua, em có chuyện gì?

- Không liên quan đến anh

- Chuyện của bạn gái thân là bạn trai anh phải biết chứ.

-

Hoàn toàn bất lực, không lần nào nói lại con người ngang ngược như vậy, cách tốt nhất là im lặng. Ít nhất qua câu chuyện hôm nay, cô xác định được một vấn đề Diệp Thành có tình cảm với cô. Chuyện này hiện tại cô không muốn nghĩ đến, cũng không muốn lại tiếp tục yêu đương, trái tim mệt mỏi, cần được nghỉ ngơi.

5. Chương 5

Hôm nay khảo sát khu du lịch sinh thái Triều Center, view nơi đây được đánh giá là đẹp nhất khu Opal Land. Công việc về marketing chủ yếu là sáng tạo và mới lạ, đầu óc nhanh nhạy trong các thời cuộc. Ái Á có trí nhớ cực tốt, phàm là một vấn đề gì nhìn một lần cô sẽ không quên, trừ những vấn đề xảy ra trước tuổi 15, kí ức của cô chỉ có sau ngày tai nạn, còn lại những gì trước đó đều là mơ hồ hoặc nghe kể lại. Thành thật mà nói cô cảm thấy khá may mắn, với trí óc như thế này mà nhớ lại cụ thể từng chi tiết chỉ mỗi ngày tai nạn thôi thì cũng đủ làm cô phát điên.

Xong buổi trưa khảo sát, mọi người nhanh chóng ghi lại các thông tin cần thiết, xem lại các điều kiện thuận lợi và bất cập phát sinh, khi khảo sát thực tế chắc chắn tốt hơn tìm hiểu trên mạng, hay các hình ảnh được lưu lại. Ái Á hiểu rõ nhưng lúc trước nhà chồng không muốn cô ra ngoài nhiều, đồng ý cho đi làm đã là nhượng bộ sau cùng nên cô không dám cãi lại. Theo tiến độ hôm nay thì báo cáo cô sẽ hoàn thành hôm nay.

Đăng nhập vào trang web tìm việc, Ái Á cập nhật lại trang thông tin cá nhân, thêm vào công việc cần làm là dạy kèm, thu nhập của cô chỉ đủ sống trong khi ngày sắp tới ai biết được sẽ phát sinh những gì, thôi thì còn trẻ, tranh thủ làm thêm.

Cả ngày cô không ra ngoài, một phần vì tập trung làm việc, một phần tránh mặt ai kia. Cơm cũng gọi mang lên tận nơi. Biệt thự đang ở là một phần trong resort của gia đình Diệp Thành, nơi này dành riêng cho người thân quen, chi phí do công ty tài trợ. Hết tối nay là trở về, cô đang đau đầu với chìa khóa căn hộ để trống mà Diệp Thành yêu cầu cô dọn đến, lấy lí do bây giờ là bạn trai nên không đồng ý bạn gái ở linh tinh, thật là bệnh thần kinh, anh ta còn tự dọn đồ cô sang, chủ nhà thì từ chối cho cô thuê, bồi thường hợp đồng, từ chối thì tạm thời không có chỗ ở, mà cô trăm ngàn lần không muốn dính dáng đến Diệp Thành, anh ta mặt dày như vậy, dây dưa là không thoát ra được.

Có thể do nhiều việc, cũng có thể do phòng ba người nhưng hai người kia chưa hề về phòng nên buổi sáng đi về Ái Á vẫn đang ngủ, thức dậy cô vẫn chưa phát hiện điều gì bất thường. Phục vụ vẫn mang đồ ăn sáng như bình thường, nhâm nhi xong cô lại tiếp tục làm báo cáo dự án khác. Đến buổi trưa thì Diệp Thành gõ cửa

- Hi

- Hi

- Chúng mình về hay em muốn ở lại thêm

- Thế mọi người đâu?

- Về hồi sáng rồi, em thích chúng mình đi đâu đổi gió không, mai là quay lại công việc sẽ mệt mỏi lắm, mấy hôm nay em chưa tắm biển hay giờ hai đứa mình đi với nhau, hay em muốn tắm suối nước nóng, thay đồ bơi đi anh dẫn đi, nhanh nào.

Vừa nói Diệp Thành vừa đưa đồ bơi chuẩn bị sẵn vừa đẩy vào phòng thay đồ. Ái Á cảm thấy nguy hiểm, đi với anh ta liệu có an toàn không, cô không thể mạo hiểm, con đường phía trước đâu ai có thể thay cô đi, tốt nhất ko dây dưa. Đẩy cửa bước ra, phát hiện Diệp Thành đang nằm trên giường cô ngủ, mặc kệ anh ta vậy, giờ cô còn nhiều kế hoạch cần chuẩn bị. Ái Á không biết thật sự Diệp Thành chỉ giả vờ để tránh cô cự tuyệt, anh không biết lúc này phải làm như thế nào, ép quá cô sẽ phản kháng, mà không ép cô sẽ nhanh

chóng tránh xa anh, khiến anh đau lòng là chồng của cô đã lên kế hoạch li hôn từ trước, anh cũng đang nhờ bạn thân đẩy nhanh tiến trình li hôn, hạng người như vậy nên tránh càng xa càng tốt bảo bối của anh. Suy nghĩ miên man thành ra ngủ thật, lúc thức dậy Diệp Thành phát hiện Ái Ái vẫn đang làm việc.

- Em vẫn chưa thay đồ à?

-

- Đồ không hợp phải không, để anh chuẩn bị cái khác cho em

- Vấn đề không phải quần áo, chúng ta chỉ là đồng nghiệp, không tiện đi biển cùng nhau

- Ai bảo đồng nghiệp không thể cùng nhau đi chơi, hướng hồ em là bạn gái anh, nhanh lên nào, anh đợi, anh còn chờ em về không thì không kịp, ngày mai còn đi làm nữa

- Chúng ta đi về luôn được không, em sợ không kịp- lúc nào cần ngoan ngoãn nên ngoan ngoãn

- Anh chạy nhanh mà, về nhà nhanh thôi, cùng nhau đi tắm nào

- Em không tắm, anh cũng không được chạy nhanh.

- Tuân lệnh bà xã!

Lúc này mà vẫn cãi nhau người thua thiệt là cô, im lặng là vàng, cô không thêm chấp vậy, đồ đặc đã thu dọn xong từ lâu, giờ cô tắm xong thay đồ là về nhà, chỉ cần đến nhà tránh anh ta vẫn kịp. Cô không muốn anh có mặt trong cuộc sống của cô, cô sống quá lặng yên, lấy chồng vẫn nhu nhược, bây giờ cô muốn tự do, muốn là chính mình, muốn làm nhiều điều cô luôn khao khát, du lịch, học lên thạc sĩ, học thêm ngoại ngữ khác, muốn ăn thì ăn muốn ngủ thì ngủ, thỉnh thoảng hẹn hò vu vơ.... hàng trăm suy nghĩ trong đầu, cô không muốn bị ràng buộc, cô chưa sẵn sàng.

Trên đường về Diệp Thành tận dụng mọi cơ hội có thể nhưng Ái Ái vẫn cúi đầu hoặc giả vờ không nghe, nhưng anh vẫn không lo, tính tình cô anh hiểu, lúc này thì cũng khó có ai có thể tiếp cận, nên sẽ không sợ mất, chỉ là làm sao lèo cô đến gần anh thôi. Xe đến nhà, a xuống phụ cô mang đồ đặc vào trong. Sao Ái Ái lại quên mất cô lúc này là ở nhà anh chứ, người này sao phiền quá, lúc này tìm phòng sợ là khó, một lát cô nhờ Lâm Kha vậy, cô không thể ở đây, anh ta có thể kiếm cơ về nhà bất cứ lúc nào. Diệp Thành sao mà không biết Ái Ái khó chịu, anh giống cô vờ như không biết là được rồi.

Ngày hôm sau đi làm không khí có vẻ căng thẳng. Lúc trước mọi người không thích do cô khó gần hiện tại thì càng ghét do Diệp Thành, haiz, ai bảo người ta đẹp trai, nhà giàu, phong độ, số cô số khổ mà. May mà không ai dám làm gì quá đáng, chỉ là cô lập không thêm chơi với cô. Tưởng chuyện gì, chuyện này thì bình thường, lúc trước cô cũng bị ghét do ghen tị, ai bảo lấy chồng mà chồng cũng giàu, cũng đẹp trai, cũng phong độ, haiz.... sự đời trở trêu mà, hiện tại cô không biết phải làm sao, cô không muốn mọi người bàn tán chuyện hôn nhân của mình, đã vậy lúc này còn liên quan đến Diệp Thành, tính tình anh ta rất kì cục, không xem ai ra gì, cô không muốn mang điều tiếng không tốt. Có vài việc phải xử lý nhanh không thì rắc rối....

6. Chương 6

Trong phòng làm việc, Lâm Kha trở nên trầm mặc khi nghe chuyện của Ái Ái, anh không ngờ Hào Minh tệ hại như vậy

- Người mới của Hào Minh là ai?

- Là bạn thanh mai trúc mã Ngọc Quyên, người mà anh ta luôn miệng bảo chỉ cô ấy có tình cảm với anh ta, nếu anh ta có ý gì đã không quen và yêu em, người mà theo huyết thống có quan hệ họ hàng,.... thành ra nếu như đúng những gì anh ta thừa nhận thì bọn họ có khẩu vị hơi nặng, anh ta cũng nhanh tay thật sáng nay luật sư đã gọi cho em, thủ tục đã lo xong xuôi, Hào Minh có gọi cho em một số tiền gọi là, tạm thời

chưa đủ mua nhà, nên e cần thuê tạm một căn để ở, anh có quen biết ai có nhà gần công ty không anh Lâm Kha?

- Bạn anh đang cần bán gấp một căn, hơi xa hơn công ty một chút, em mua đi, thiếu anh cho mượn, ở nhà thuê nhiều vấn đề bất tiện, hiện tại em đang ở đâu?

- Căn nhà em thuê bị lấy lại, hiện tại em ở nhà trống của Diệp Thành.

- Haha, có vẻ tiến độ nhanh hơn anh tưởng nha

- Bởi vì không có lựa chọn nào khác, thành ra em cần tìm nhà gấp để chuyển đi

- Thôi, em ở chỗ đó là ổn rồi, đi làm gì.

- Anh mà cũng trêu chọc em à! Vừa nói Ái Ái vừa hành động, ai bảo Lâm Kha sợ nhất là bị nhéo, cho anh biết thế nào là lễ độ

- Hai người đang làm gì vậy?

Diệp Thành rõ ràng biết giữa họ không có chút tạp niệm nào nhưng anh vẫn bực, hai người làm gì trong phòng lâu như vậy, vào đến nơi lại thấy cảnh đùa giỡn chướng mắt. Chạm phải đôi mắt lạnh lùng của Ái Ái anh liền biết ngay mình quá đà, cô là người tình cảm rõ ràng, nhiều khi người ta không tin tưởng giữa nam và nữ là trong sáng, nhưng nếu nghi ngờ cô và Lâm Kha thì cô sẽ không để yên cho người khác bôi nhọ.

- Chơi trò gì mà không rủ em tham gia cùng anh Lâm Kha.

- Coi như thức thời, mau dẫn con bé này ra ngoài, quấy rầy công việc của tôi hơi nhiều rồi đấy!- Dù hơi bực vì thái độ vừa rồi nhưng Lâm Kha cũng bỏ qua, nếu có cơ hội anh sẽ tác hợp cho hai em ấy, tình cảm của Diệp Thành cũng đau đớn, chỉ là kém anh một chút thôi.

- Anh nhớ giúp em chuyện đã hứa nhé! -Ái Ái không quên dặn dò, cô càng lúc càng không Diệp Thành, hừ, tự cho mình là ai rồi can thiệp vào cuộc sống của người khác chứ.

- Đi đi, biết rồi!

Ra khỏi phòng Lâm Kha, Ái Ái không buồn nhìn Diệp Thành thêm lần nào, cô không rảnh chơi trò yêu đương với anh ta, lúc trước nhìn xung quanh hết cô áo xanh đến cô áo đỏ đến là nhức mắt rồi. Thật sự cô oan uổng cho Diệp Thành, anh từ chối, nói khá là rõ ràng, làm ơn đừng dính vào tôi, tôi có người yêu rồi, không hiểu sao các cô lại thấy là cool, không ngừng bám lấy, cuối cùng anh chơi chiến thuật lạnh lùng các cô vẫn chưa buông tha. Thật không biết phải sống làm sao!

Ôn lại các kiến thức cả tuần Ái Ái vẫn chưa đủ tự tin đi dạy, thực sự đã lâu lắm, nhiều vấn đề nhớ nhớ quên quên, xem lại danh sách bạn bè thì lâu lâu cô không liên lạc với nhiều người, thi thoảng nhắn tin hỏi thăm vài dòng, thân thiết đấy mà giờ như xa lạ, lướt web cũng chưa tìm được việc phù hợp,... làm sao đây?

Mang theo tâm trạng không vui cô đến lớp yoga, đây là lớp học cô tham gia cách đây 1 năm do muốn giữ vóc dáng để giữ chồng, bây giờ không cần mà thói quen thì cũng không thể bỏ. Tâm trạng Ái Ái không tốt chỉ cần nhìn là giáo viên phát hiện ngay hướng hồ đây là bạn quen biết với mẹ cô, bà luôn xem Ái Ái như con cái trong nhà. Hồi chuyện xong bà không khỏi thở dài, con bé vừa xinh vừa ngoan thế mà gặp chuyện không hay, tuổi thơ đã không mấy vui vẻ, thời gian qua gần như một mình đối diện với cuộc sống này.

- Sắp tới cô không có thời gian dạy yoga, con theo học cũng khá lâu có thể thay cô dạy lớp không?

- Con... - thật sự cô Hương luôn xem cô như người thân, lúc ba mẹ mất, các bác không nhận,Ái Ái đến ở cô nhi viện, hằng tháng ở cô nhi viện cô hay đến thăm, động viên, đây là công việc của cô Hương, Ái Ái thật sự không muốn nhận.

- Con không cần suy nghĩ nhiều, sắp tới cô phải đi sang nước ngoài định cư, bên này cô không còn ai thân thiết ngoài con, cô cũng đang bán dần các tài sản để mang sang bên kia giúp đỡ cho con gái cô, con giúp cô để cô yên tâm nhé. lớp này gần bó đã lâu, cô cũng đã nói chuyện với các học viên, bạn nào đồng ý sẽ tiếp tục theo học.

Về đến nhà Ái Ái vẫn cảm thấy buồn, vậy là thêm một người thân thiết với cô không bên cạnh, ai rồi cũng rời xa nhau, cuộc vui nào rồi cũng tàn, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Sự việc nên nhìn theo nhiều hướng, mặc tích cực thì bây giờ cô có công việc làm thêm, tạm thời tiết kiệm một chút, không thì có đau bệnh xin đừng sống lay lắt.

Điện thoại bất ngờ đổ chuông, Diệp Thành gọi, giờ này anh ta gọi làm gì giờ này nhỉ, công việc thì chắc không cần gặp nhau, việc riêng tư càng không cần, tốt nhất không nhận vậy. Nhưng mà tiếp theo chuông cửa lại reo, không thể bảo không có nhà khi đèn mở, haiz... điện thoại lại tiếp tục vang lên, nhúu mày quay đầu vừa vặn nhìn thấy Diệp Thành qua cửa sổ đang nhìn cô, vậy là không thể không gặp, nhà này không thể ở lâu rồi.

- Chào anh

- Không mời anh vào nhà sao?

- Tối rồi đến nhà em có gì không?

- Rủ em đi ăn gì thôi, đi nhé, em từ chối bạn trai lần thứ bao nhiêu rồi, đi với anh nào

- Đợi em khóa cửa nhé - thật sự lúc này Ái Ái rất đói nên cô mặc kệ tình huống tiếp theo, phải đi ăn gì đã, đói quá không nghĩ được gì. Diệp Thành hơi nhón mày, không nghĩ thành công ngay, xem ra cô đối với anh chắc cũng có cảm tình, xem ra cố gắng của anh không tệ.

Quán ăn nằm ngoài trong khu nhà hàng khách sạn bình thường nhưng thức ăn nơi đây rất ngon. Tiệm này Ái Ái rất hay đến, cô thích không khí trong lành, phục vụ thân thiện, giá cả lại phải chăng. Vào vị trí ngồi quen thuộc, cô nhanh nhẹn giới thiệu những món ngon nơi đây, đồng thời cực kì hào phóng

- Hôm nay tôi mời, anh cứ tự nhiên

- Vậy thì cảm ơn bà xã nhé

- Tôi không phải bà xã của anh, tôi không thích đùa như vậy thêm lần nào nữa

- Rõ ràng em hứa chịu trách nhiệm với anh rồi mà, em còn ghé tay hứa hẹn, chỉ chưa cắt máu ăn thề thôi, quay đi quay lại em không thừa nhận, không quan tâm đến anh, em xem có bạn trai nào thảm như anh không? Đã vậy có việc em không thêm nói với anh, có biết anh lo lắng thế nào không, bạn gái mình gặp chuyện anh cứ như người ngoài cuộc, anh đúng là số thảm mà!

- Hai phần beefsteak BBQ, 2 phần rau trộn, 1 đĩa khoai tây, 2 cam ép- Ái Ái biết không nói lại nên tập trung vào ăn uống vậy, những gì không muốn biết xem như không nghe gì vậy.

- Bà xã, em thật tốt, em ít ra quan tâm anh như vậy anh mới không đau lòng, cảm ơn em.

Nếu không phải vì quá đói chắc chắn cô sẽ đánh Diệp Thành một trận, đúng là có bệnh mà, ai quan tâm gì anh, tôi đói được chưa..... Đồ ăn nhanh chóng được mang lên, không quan tâm đến người đối diện, cô nhanh chóng xử lý hết phần của mình. Ăn nhanh còn đi về, ngồi đối mặt với Diệp Thành thế nào cũng phát sinh thêm chuyện.

- Em đó, không cần áy náy hay suy nghĩ gì nha, em vốn đã nợ anh nhiều như vậy nợ thêm bữa cơm thì có là bao nhiêu, anh thật sự cũng không cần gì, em lấy thân báo đáp anh là được rồi, anh chấp nhận hết.

Trên đường về cô lại ngủ thiếp đi lúc nào không hay, lúc tỉnh dậy trời cũng đã khuya, bên tai là âm thanh da diết của bài hát cô yêu thích

“Nhớ đèn đường từng đêm thao thức, Sáng che em vòm lá xanh me, Em còn nhớ hay em đã quên, bên hàng xóm đôi khi ghé thăm.... “

7. Chương 7

Lời bài hát cứ văng vẳng bên tai, đây là bài có từ rất lâu, khi cô còn chưa sinh ra đời, nhưng không hiểu sao Ái Ái rất thích, không hiểu sao cô cảm thấy lời hát rất thân quen. Có lẽ trước khi tai nạn gia đình cô thích bài hát này, những buổi chiều ba mẹ sẽ ngâm nga, anh chị em cô cùng nhau hát theo.....

- Khi em còn bé đã hứa đã gả cho anh, vậy mà khi anh quay về em đã là vợ của người khác, những vui buồn của em anh không nghĩ mình có cơ hội sẽ chia, thế rồi em li hôn, em vẫn không muốn dành thực hiện lời hứa với anh!

- Em thật sự không nhớ những chuyện trước đây, chuyện li hôn vẫn chưa chính thức, em không muốn mọi người bàn tán không tốt về anh.

Khi tâm trạng con người trở nên yếu ớt người ta dễ dàng hành động theo cảm xúc, rõ ràng Ái Ái chỉ muốn khuyên Diệp Thành không nên tiếp tục dành tình cảm cho cô, vậy mà không hiểu sao đến ở trên xe cô lại đồng ý cho anh theo đuổi???? Nếu bản thân cô đã hứa thì lại không nuốt lời, Ái Ái đang hối hận vì một phút chạnh lòng mà rủi ro quá lớn, sợ là không dễ dàng thoát khỏi anh, haiz, haiz....

Sáng hôm sau Ái Ái đi làm với tâm trạng rất tệ, từ sau li hôn cô luôn buồn phiền, ảnh hưởng rất nhiều đến sức khỏe, ngược lại Diệp Thành hết sức phấn khởi, vừa vào đã cười rạng rỡ, lững thững đến chỗ cô, đặt lên bàn ly nước cam và phần ăn sáng. Thật tế mọi người đã chú ý từ lâu, có dịp thì cùng ồ lên trêu chọc, vui vẻ có, ác ý có

- Người ta có chồng rồi anh Thành ơi

- Sao lại không mua cho e?

- Thật là không công bằng mà, em cũng muốn có!

Ái Ái nhức hết cả đầu, thật là phiền phức mà, tại sao lại nhận lời chứ, hừ hừ..... Diệp Thành nhận thấy cảm xúc cô thay đổi, anh không muốn công tình của mình thành công cốc vội vàng chuyển hướng sự chú ý

- Thôi nào, hôm nay anh mua là để tạ lỗi Ái mà, mọi người đừng ngạc nhiên thế chứ, làm việc làm việc thôi

Không thể cứ để như thế này, đã lỡ hứa thì không thể chối, nhưng con đường này sẽ không dễ dàng, phải cảnh cáo để chấm dứt, cô liền nhắn tin cho Diệp Thành

- Không để ai biết chúng ta tìm hiểu nhau, trước mặt người khác không được đến gần tôi, không được tỏ ra quan tâm, không can thiệp chuyện cá nhân, không liên lạc với tôi trước, nghĩ thêm được vấn đề nào sẽ nói tiếp, không nghe chúng ta tuyệt giao

Tin nhắn gửi đi Ái Ái bắt đầu lo lắng, Diệp Thành không phải người hiền lành, thế nào cũng có cách ép buộc chuyện gì đấy,.... Cả ngày trôi mà bất an vẫn tồn tại, cô cảm thấy bản thân mình đang trong vòng nguy hiểm,.... Vậy mà cả tuần trôi qua nhẹ nhàng, Diệp Thành rất tuân thủ, ngủ quên trên chiến thắng nên Ái Ái quyết định thực hiện từng ước mơ của mình, cô sẽ tự đi du lịch vào ngày cuối tuần. Nếu người ta chạy xe trong 3h thì cô chạy 4h, không gì là không thể, đi sớm một chút, về cũng sớm một chút, thế là ổn thỏa.

Bởi vì đi sớm nên đường khá vắng, cứ thế mà chạy một mạch đến suối nước nóng Hà Châu, hôm trước đi biển mà chưa hề được tắm rõ ràng là vô lý, tắm xong sẽ đi ăn đồ biển, thức ăn phía sau bãi biển, chỗ đó ngon kinh khủng, xong cô sẽ đi bar với bạn bè nơi này, lâu lắm mới hẹn nhau, sang nai leo núi, cong lại tắm biển, xong đi về. Tuần sau lại đi nơi khác. Kế hoạch theo đúng như lịch trình, chỉ khác mỗi chỗ khi về đến nhà thì Diệp Thành đang ở trước cửa, đang vui cười hơn hờ cô chột chột dạ. Vào nhà không hiểu sao anh vẫn trầm mặc, vậy cô cũng không nói.

- Những điều khoản của em anh thực hiện đầy đủ, e có phải nên nâng hạng đặc quyền hay không?

- Đặc quyền gì?

-Em đi không nói lấy một lời, anh lại không được liên lạc trước, anh rất lo lắng, anh muốn liên lạc với em khi anh muốn

- Được rồi, đồng ý
- Em mệt rồi, đi ngủ chút đi, anh nấu cơm, lát dậy ăn một chút rồi chúng ta đi xem phim
- Được

Ngủ dậy thức ăn đã sẵn sàng, không ngờ Diệp Thành nấu ăn ngon đến thế, bộ phim về hành động, khá là hay, hai người vừa xem vừa bình luận, khoảng cách dường như rút ngắn nhưng Ái Á vẫn không chú ý cho lắm.

8. Chương 8: Bắt Đầu Dạy Yoga Và Kế Hoạch Mua Nhà

Cô Hương tạm thời vẫn đến lớp cùng để giúp Ái Á quen dần với vị trí mới, với công việc yêu thích cô luôn nhiệt tình và hăng say. Các bài tập luôn theo cách mà cô tìm hiểu thêm, đơn giản và hiệu quả. Thâm chí cô khuyến khích các học viên đã quen thuộc các bài tập không cần đến lớp, chỉ những hôm tập bài mới thì đến để nắm vững các kĩ năng và đương nhiên thi thoảng đến sẽ được giảm giá tiền học, 1 tháng sẽ có 2 ngày dạy bài mới, những ngày còn lại chỉ dành cho ôn tập.

Do các lớp học đều là những học viên bận rộn, nên đến lớp mọi người đều tập chăm chỉ, sau đó ra về, cũng rất ít khi quan tâm đến đời sống cá nhân của nhau,. Mọi người chỉ biết mặt, trò chuyện một vài câu xã giao, nên thật ra nơi đây là nơi Ái Á cảm thấy vui vẻ nhất. Không có tranh giành hơn thua, không vì một anh chàng nào đó mà không thích cô, mọi người đều vì mục đích chung là mong muốn khỏe đẹp. Điều này thật sự là ưu điểm của Ái Á, cô rất xinh đẹp, da trắng hồng, thân hình cân đối, luôn thân thiện hướng dẫn các động tác khó, hay mỉm cười dịu dàng. Vì vậy khi cô Hương thông báo giáo viên thay thế là Ái Á mọi người đều hoan nghênh.

Với những môn khác có lẽ cô sẽ chật vật ôn tập lại riêng với môn Hatha Yoga cô tin tưởng mình sẽ hướng dẫn học viên kết hợp nhuần nhuyễn vận động bên trong cơ thể và tâm hồn. Thực tế những học viên mới sẽ thấy rất khó khăn khi phải kết hợp thể chất và tâm hồn, nhưng khi đã quen sẽ có thêm rất nhiều năng lượng trong cơ thể, tất cả đều cần yếu tố kiên trì, đây là phương pháp phòng bệnh và phục hồi sức khỏe tốt nhất.

Từ ngày đồng ý Diệp Thành có thể liên hệ bất cứ lúc nào anh muốn cô vẫn chưa phát hiện có sự việc gì quá đáng, sự quan tâm của anh rất nhẹ nhàng, nhưng cô biết thật sự anh muốn nhiều hơn nữa. Ái Á luôn cảm thấy có lỗi khi đồng ý tìm hiểu vì cô vẫn chưa sẵn sàng, có điều không thể nào từ chối, nên đôi lúc cô giả vờ không nghe, không hiểu.

Reng... Reng...

- Dạ, alo ạ!
- Em còn nhớ anh không? Anh là Minh Hoàng bạn của Hồng Giang, hôm em đi du lịch ở Hà Châu mình có gặp nhau.
- Dạ, chào anh
- Anh sắp chuyển công tác lên gần chỗ em, muốn em hướng dẫn anh các địa điểm ở khu vực, anh sợ anh là người mới bị bắt nạt, đành phải tìm người ở khu vực như em chỉ dẫn, không biết em có thể giúp anh không?
- Anh chỉ tham quan thôi hay muốn mua sắm?
- Chỉ cần em dẫn anh đều thích, tất cả đều nghe em
- Dạ, vậy sáng thứ bảy anh nhé, tầm 7h tại công viên MoMo.

Chưa kịp tạm biệt cô đã giật bắn người khi quay lại phát hiện có người đứng ngay sau lưng, vội vàng cúp máy, Ái Á phát cáu với Diệp Thành

- Sao lại đứng sát em như vậy?

- Chuyện cá nhân anh đâu được hỏi!

Cô lắc đầu không thêm nói, cô có cảm giác nếu nhượng bộ thì lần lượt các điều khoản qui định từ từ bị thay thế từ không thành có. Diệp Thành phát hiện cô là lạ, anh hơi lo lắng cô nghi ngờ anh, đành giả vờ than buồn ngủ, không nói gì vào phòng cô lăn ra ngủ. Ái Á bất lực, cô nói nhiều lần, anh muốn ngủ có thể vào phòng dành cho khách, thế nhưng lần nào anh cũng cầu nhàu là đã không được thân mật, nằm ôm gối của cô cho đỡ nhớ, nhất quyết không đi đâu. Mà Lâm Kha cũng kì, đã hứa mua nhà giúp cô, sau khi biết cô đang ở tạm nhà Diệp Thành liền bảo chưa mua được, giá thành cao lắm, hiện không có khả năng cho cô vay, còn khuyên cô dùng chiêu mỹ nhân kế cướp nhà Diệp Thành.

Thật ra Ái Á đang muốn mua nhà cô Hương, cô đã thử hỏi giá rồi, chỉ là tiền không đủ, tạm thời cô lại không thể vay ai. Cô ước gì có nhiều tiền để có thể trả cao hơn giá cô Hương nói. Đang lên danh sách tiền tiết kiệm, tiền li hôn nhận được, tiền thưởng đạt chỉ tiêu, tiền dạy yoga,... bất ngờ Diệp Thành từ phía sau chồm lên nhìn nhìn xong neho mắt lại. Xong anh đứng thẳng lên nhìn cô chăm chú

- Anh vẫn không được hỏi chuyện gì khiến bạn gái anh lo lắng à?

- Em đang định mua nhà nên tính toán đôi chút

Diệp Thành mỉm cười, anh không nói gì lên giường ngủ tiếp, tính toán một hồi Ái Á vẫn chưa có phương hướng giải quyết, cô tắt máy tính, qua phòng khách nằm ngủ đỡ.

Lúc thức dậy Ái Á nhìn thấy Diệp Thành đang ngồi bên cạnh, anh đang mở máy tính của cô chơi game.

- Sao anh lại ở đây?

- Em mở cửa mời anh vào, em quên rồi sao?

Đầu óc cô khi hiện tại hoạt động rất chậm chạp, cô không nhớ mời anh vào phòng lúc nào, sao mời vào cô lại lăn ra ngủ, hay là cô vừa ăn no, thói quen của cô và cũng gần như của hầu hết mọi người là căng da bụng sẽ chùn da mắt, không để ý Ái Á đang ngẩn người, anh liên tiếp nói ra những vấn đề của cô, lát cô tỉnh táo thì khó mà dự được

- Do em đồng ý để anh biết và can thiệp vào cuộc sống cá nhân nên theo anh em không nên mua lại nhà cô Hương, anh biết đây là chỗ thâm tình, nhưng người khác sẽ nghĩ cô bán rẻ cho em, một người nói một vài người sẽ nghĩ, đến tai con gái cô không cần biết đúng sai cũng đều không hay, khi đó em sẽ buồn, khó có thể vui vẻ lại cùng cô Hương. Ngôi nhà này anh đang chuẩn bị thủ tục sang tên em, nếu em vẫn thích mua nhà, vài hôm nữa vợ chồng chúng mình đi xem, em thấy được không bà xã?

Vì vẫn đang suy nghĩ chuyện khi nào mới anh vào nhà nên Ái Á theo quán tính cứ dạ rồi lại dạ, cô thực sự chưa phản ứng với những gì anh nói, Diệp Thành bật cười trước gương mặt mơ màng của cô, anh lắc đầu, nắm tay dắt cô vào rửa mặt, xong lại nắm tay dắt ra ngoài. Diệp Thành cứ thế nắm lấy tay cô mỉm cười không buông. Một lúc sau khi hoàn toàn tỉnh táo, Ái Á vội vàng rút tay ra, Diệp Thành hơi bất mãn nhưng đành chịu.

Ngập ngừng một lúc cô cảm ơn anh đã phân tích thiệt hơn cho việc mua nhà của cô Hương, đồng thời nhờ nhẹ từ chối nhận nhà của anh, cô lại dại dột nói lên suy nghĩ bản thân sẽ dọn đi nơi khác. Diệp Thành sau một lúc nhúu mày, anh ngửa mặt nhìn trời xong quay lại khuyên Ái Á

- Em đừng dọn đi, bạn gái ở nhà bạn trai là bình thường, anh tạm thời không nói đến những này được không?

- Em nhớ lúc này anh ngủ bên phòng em, sao lúc thức dậy anh qua đây lại bảo em mời anh sang? Cô đành phải nói sang chuyện khác.

- Anh có nói thế đâu, em rõ ràng hỏi anh sao lại ở đây, anh mới nhắc em nhớ là sáng nay em mời anh vào nhà!

- Sao anh ở trong phòng em?

- Anh sang đây chủ yếu gần em, em ở đâu anh ở đó.

Cô cảm thấy Diệp Thành đứng ra phải làm luật sư, mà cô rõ ràng về lí thì nói không lại, vì tình ở dưới mái hiên người khác phải cúi đầu, huống hồ hiện tại anh không có làm gì quá đáng, xem như không có gì là được rồi. Ái Á xoay người ra khỏi phòng, đang ngủ nhưng cảm thấy nóng nên cô mới thức giấc, lúc này cô cần về phòng tắm.

Lúc tắm xong bước ra cô thấy Diệp Thành đang nằm trên giường. Cô nhũu mảy, không lẽ lại anh lại muốn ngủ sao? Cô lúc này cảm thấy đói bụng, sáng nay lúc đi chợ cô cũng đoán thể nào anh cũng sang nên mua thức ăn nhiều một chút. Lúc trước ở với Hào Minh anh rất kén ăn, các món phải đầy đủ gia vị đi kèm, thậm chí đậu phông cái nào nhuyển thì không được giã nửa hạt, cái nào giã vừa thì không được để nguyên hạt, cà chua cái nào cắt tròn là tròn, múi cau là múi cau, nói tóm lại là kén ăn cực kì, nhờ vậy mà tay nghề nấu nướng của cô rất khá.

Thoáng một cái mọi thứ đã sẵn sàng, cô hơi cười khỏ, không lẽ bây giờ lại chuyển sang hầu hạ Diệp Thành, biết đâu đi lên mời năm lần bảy lượt xuống ăn cơm, đến lúc xuống cơm canh nguội hết lại hâm nóng, biết đâu lại quá tháo ồm ỉ. Hừ, không xuống thì thôi, cô chưa phần lại, muốn thì ăn không chiều cô ăn, không có lí do gì tự ngược đãi chính mình.

Chỉ vừa mới nghĩ đã thấy Diệp Thành lằng xằng dọn bát đĩa, xong ngoan ngoãn ngồi vào bàn đợi, hai mắt sáng rỡ nhìn cô, nhìn thật là buồn cười, cơm nước xong anh xung phong rửa chén, dọn dẹp. Sau khi Diệp Thành dọn dẹp xuôi, cô không biết làm cách nào đuổi anh về, cô đang có kế hoạch đi mua sắm vài vật dụng cần thiết. Hay là để anh giữ nhà, cô đang lo anh tìm cách bám theo, gặp người quen thì không được hay, thường không muốn người khác biết rất hay bị bắt gặp.

- Anh không phải về nhà?

- Em có việc đi đâu anh đưa đi.

Sao lúc nào Diệp Thành cũng đoán được gần như chính xác ý định của cô, xem ra là có người bám đuôi rồi. Đến được trung tâm mua sắm Diệp Thành đi sát bên cạnh, cứ cái nào thấy hợp với cô anh đều muốn xem, cô cứ có cảm giác như được đại gia bao nuôi vậy. Tay xách bao nhiêu là đồ tự anh chọn Diệp Thành cảm thấy cao hứng vô cùng. Ông xã đang dẫn bà xã đi mua sắm nha, đến quầy đồ trẻ con anh cũng kéo cô vào xem, nói linh tinh cả lên, nào là sau này nên sinh con gái, vừa ngoan vừa hiền, nếu không thì sinh tạm con trai cũng được, con trai thì giống anh. Cô hôm trước cũng vừa hay tin Ngọc quỳên đã mang thai, hèn gì thao tác của Hào Minh nhanh như vậy, cũng đúng thôi, anh còn bao nhiêu trách nhiệm, còn cô là gà không thể đẻ trứng, trách ai bây giờ. Có lẽ lỗi thật sự là do cô.

9. Chương 9

Về đến nhà tâm trạng của Ái Á vẫn không tốt, khám thì bác sĩ bảo cơ thể cô không vấn đề gì, Hào Minh đi khám về nghe bảo cũng thế, mà Ngọc Quỳên lại mang thai, có khi nào kết quả của cô có vấn đề hay không, có phải cô suốt đời này không thể có thai??? Tương lai sắp tới càng mờ mịt, làm gì có người nào chấp nhận người vợ không thể sinh con chứ, ai mà không cần có con nối dõi, hay là cô xin con nuôi. Suy nghĩ xong Ái Á cũng thấy buồn cười, giờ thân cô còn đang ở độ nhà người khác.... Cứ thế bao nhiêu lâu trôi qua cô vẫn không tìm được hướng giải quyết vấn đề. Chuyện gì khó quá nghĩ sau vậy

- Em ăn cơm nhé, hôm nay anh xuống bếp nấu nấu món sệt trường sườn xáo chua ngọt, canh cải bó xôi, em ăn thêm nhiều nhé, ồm quá ồm anh không thích đâu.

- Cảm ơn anh

- Được rồi, ăn ngoan anh thương

Thức ăn vừa miệng, độ mặn ngọt vừa phải, Ái Á cảm thấy thật hạnh phúc cho bà xã tương lai của anh, có điều phúc phần nay cô không dám mơ cũng không dám ganh tị, hơn ai hết cô bắt buộc bản thân mình phải nhớ rõ : cô không thể sinh con.

Ăn xong Diệp Thành vẫn giành dọn dẹp, anh đề nghị cô đi nghỉ, sang nay đã mua sắm rất nhiều, mọi việc cứ để anh lo, không nói lại anh nên cô đồng ý. Phòng của cô thì điều hòa bình thường, phòng dành cho khách bị hỏng, giờ không có ai trên giường nên cô đầu dại đột chui vào phòng khách. Đóng cửa cẩn thận cô lăn lên giường, thật sự căng da bụng chùn da mắt mà.

Vẫn đang mơ màng ngủ nhưng tay cô chạm vào một ai đó, nhiệt độ thấp quá thật là lạnh mà, quơ quào lung tung tìm chăn thì được ai đó ôm vào lòng. Ấm thế này thì ngủ tiếp được rồi. Bởi vậy nên lúc tỉnh giấc hoàn toàn là 10h tối, cô đang nằm trong lòng Diệp Thành, anh thì ngủ ngon lành. Nhẹ nhàng cựa quậy thì anh lại vỗ vỗ vai cô, còn nhẹ giọng khuyên cô ngủ tiếp.

Lúc này mà ngủ được thì quá tài, nhưng quan trọng cô không làm sao thoát khỏi vòng tay của anh, như gọng kiềm, kẹp thật chặt, không thể nhúc nhích. Chắc chắn anh cố ý

- Cho em ra đi
- Không cho
- Sao anh vào được phòng?
- Anh leo từ phòng khách sang, phòng kia nóng quá không ngủ được
- Đừng ôm em nữa, tự nhiên ôm em vậy?
- Không có gì là tự nhiên nhé, em là bà xã của anh, không cho anh ôm vậy em muốn ai ôm
- Không phải nhưng em không quen, với lại sao anh tự tiện thân thiết kì vậy?
- Em cho phép mà, đừng bảo không nhớ nhé, trưa nay bên phòng khách em đã hứa rồi, anh muốn làm gì em cũng đồng ý
- Em không có, sao em lại hứa điều vô lý thế được.
- Em muốn nghe ghi âm không, nếu anh đưa ra, đúng như vậy thì tối nay em đừng hòng thoát được anh
- Anh đừng vô lí vậy được không, em không nhớ, nếu có thì em trong lúc vô thức mà nói, đâu thể nào ràng buộc cái gì mà thoát hay không thoát. Tối rồi anh về đi, em không muốn ngủ cùng anh.
- Do em có người khác đúng không?- Giọng Diệp Thành không hề bình tĩnh, cô không muốn tranh luận khi một trong hai người lúc này, hướng hồ vòng tay không hề giảm mà lực càng ngày càng mạnh, cô có cảm giác hai tay bị tê cứng người.
- Anh đang không bình tĩnh, lúc khác chúng ta nói chuyện này, hiện tại anh làm em đau, buông em ra nha. Vừa nói Ái Ái vừa vỗ nhẹ vào tay anh. Ai ngờ Diệp Thành bỗng cúi xuống, ra sức hôn cô, đang ở thế bị động Ái Ái không dám phản kháng, cô sợ anh điên lên sẽ làm tối chuyện khác. Người còn lại tưởng cô đồng ý, càng không ngừng giở trò xấu, tay anh luồn vào áo sờ lên ngực cô, nhẹ nhàng đẩy nụ hoa trước ngực. Ái Ái thở hổn hển, đẩy Diệp Thành ra, cô vùng vẫy thật mạnh để thoát ra. Đừng đùa chứ, cô và anh chưa đến giai đoạn này, hướng hồ cô cũng chưa xác định được tình cảm của mình.
- Nằm im một chút được không, anh sẽ không làm gì em đâu, xin lỗi em.

Một lúc sau nhịp thở Diệp Thành bình thường trở lại, anh buông cô ra, bước ra phòng ngoài. Cô hiện tại không muốn đối diện cùng anh. Cô càng ảo não ngày đó tại sao lại đồng ý cho anh tìm hiểu, bây giờ không biết làm sao dứt khoát. Có lẽ cô nên rõ ràng, anh sẽ đau, nhưng một lần rồi thôi, dây dưa sẽ khổ cho cả hai. Chỉ là hiện tại anh vẫn còn trong nhà cô, nói ra không biết cô có thoát được móng vuốt sói kia.

Diệp Thành mở cửa vào phòng, làm như chưa từng có gì xảy ra, ép buộc Ái Ái cùng ra ngoài xem phim. Cô nghĩ cũng tốt, xem xong cô sẽ nói, nói xong liền bỏ chạy, tạm thời cô đã hỏi thăm được chỗ ở mới, đồ đạc quay lại lấy sau vậy.

Tâm trạng phập phồng nên cô không hề chú ý đến phim đang xem, Ái Ái và Diệp Thành đều nhìn vào màn hình nhưng mỗi người mỗi suy nghĩ, đến lúc hết phim cô cũng không biết mình đang xem cái gì. Cô dễ dàng rủ anh đi dạo, khi chưa kịp mở lại anh đã nói trước

- Lúc này anh thấy tin nhắn gửi đến cho em nên không kiểm chế được, anh xin lỗi nhé, sẽ không có lần sau, đừng giận anh nha, anh sai rồi.

Khóe miệng Ái Á co lại rồi dần ra, kế hoạch như vậy có nói được không, cô biết nói gì đây, tahi độ anh như vậy làm sao cô đành lòng? Nhưng mà người không vì mình thì cô lại cảm thấy bản thân thua thiệt bản thân, cô không muốn anh mất thời gian.

-Em cảm thấy chúng ta nên cho nhau một khoảng thời gian để suy nghĩ kĩ về mọi thứ, em không chắc lắm với quyết định tìm hiểu nhau, cơ thể em có vấn đề, em không thể sinh con, chúng ta cũng không thể yêu nhau mà không nghĩ đến ngày mai. Vậy nhé, chào anh!

-Anh không quan tâm đến con cái, anh còn đang lo lắng em sẽ vì con mà không chú ý đến anh, bây giờ thì yên tâm rồi, không có gì để suy nghĩ hết, quyết định ngày đó của em là hoàn toàn đúng. Em xem tìm đâu ra ông xã siêu cấp đẹp trai như anh chứ, nào, vợ chồng mình cùng về nhà nào.

Thế quái nào mà câu chuyện lại thành như vậy? Ái Á mặt ngơ ra bị Diệp Thành kéo đi vào xe, đến nhà, anh lại dắt cô vào, lấy quần áo đẩy cô vào phòng tắm. Lúc tắm xong cô thấy anh nằm sấp trên giường ngoắt tay với cô đến???? Hai người khi nào thống nhất ngủ chung với nhau?

- Anh về nhà anh ngủ được không?

- Đây là anh mà

- Vậy em trả nhà cho anh

Diệp Thành vội vàng bật dậy, anh chỉ đùa thôi, anh cũng biết cô không đồng ý mà, sau khi cam đoan không đòi ngủ chung thì anh ra phòng khách chứ nhất quyết không về. Mặc kệ anh, mai cô còn đi làm. Trước khi đi cô không quen cảnh cáo không được vào phòng cô, Diệp Thành xụ mặt xuống nhưng vẫn đáp ứng.

Sáng hôm sau khi Ái Á đến công ty thì thấy mọi người đang bàn tán về bạn gái Diệp Thành, cô lạnh hết cả người, không đến mức nhanh vậy chứ, sao mà lo sợ điều gì là điều đó đến vậy, Ái Á cúi đầu, mặt cô đang tái đi vì sợ, cô đã không được yêu thích, đợt này vậy là càng khổ.

Xong một hồi lâu cũng không thấy ai nói năng gì đến cô, mà chỉ tập trung trêu chọc Diệp Thành vừa đến

- Hôm qua chúng em chạy theo không kịp, anh ghê thật có bạn gái mà giấu

- Anh làm trái tim nhiều thiếu nữ tan vỡ hết nhé, nhưng mà an hem tụi em lại có cơ hội.

- Ngoài đường mà ôm ấp nhau hết sức tình cảm à

- Lúc trước tụi em cứ nghĩ anh yêu anh Lâm Kha- Người vừa nói sau cùng bỗng dung chốt dạ, lỗ miệng thế này có chết không kia chứ. Lâm Kha không phải người dễ chọc.

Diệp Thành chỉ cười cười, tuyên bố trưa nay mời cơm, thế là văn phòng trở nên cực kì vui vẻ, đa số đều hơn hớn, tất nhiên trừ vài cô nàng đang có tình ý với Diệp Thành. Như có như không có cô nàng đùa đùa với nhau

- Cứ tưởng yêu người có gia đình chứ, thì ra là không phải

Tâm trạng Ái Á rất vui vẻ nên cô cũng mặc kệ những người có ý không tốt, cuộc sống này làm thế nào mà vừa lòng tất cả mọi người chứ. Buổi trưa vui vẻ mà đa số mọi người mong đợi cũng đến, khả năng quan tâm đến chuyện của người khác là vô địch mà. Tiệc buffet của nhà hàng BBQ nổi tiếng là ăn ngon, Diệp Thành thật đúng là dư tiền mà!

Cô rất thích ăn hải sản, dẫn đi ăn nơi đây đúng là may mắn. Các món khai vị cũng khá nhẹ nhàng, gỏi củ hủ dừa, đậu hủ non rang muối,... lại còn bao nhiêu là thịt bò Úc, tôm mực nướng, các loại ốc nướng phô mai, xào me, cua hấp bia,..... Các món ăn luôn nóng sốt, ngon miệng, thiết kế thì ngoài trời, thoáng mát, đưa mắt nhìn quanh, Ái Á phát hiện mọi người đã tập trung chuyên môn ăn và ăn tự lúc nào, có mỗi cô nhìn ngắc xung quanh. Cô chọn vị trí ngồi phía ngoài cùng, xong cẩn thận gấp một ít thức ăn mang về bàn nếm thử, món nào cảm thấy thích sẽ quay lại chọn nhiều một chút, tránh lãng phí do nếu không thích thì bỏ hoặc không cố gắng ăn thì về bụng sẽ khó chịu. Vừa quay về thì Lâm Kha đã ngồi tự báo giờ, lấy bao nhiêu là thức ăn để sẵn.

- Anh lấy gì nhiều đồ chiền vậy?
- Anh luôn thích mà, không sao đâu. Thôi nào, ngồi xuống kể anh nghe xem cuộc sống mới của hai em thế nào?
- Còn không phải tại anh, em đã nhờ bao nhiêu lâu tìm nhà giúp em, nhà có phải của em đâu mà cấm anh ta đến.
- Em dùng mỹ nhân kế để lấy nhà không thành công à?
- Anh đi mà dùng mỹ nhân kế, em muốn bản thân phải tự cố gắng.
- Hơ... Diệp Thành không thích anh, có thì anh cũng cố thử rồi.

Thật sự nhìn gương mặt giận dữ của Ái Ái, Lâm Kha không nhận được trêu chọc. Với những người xung quanh thì điều này hết sức bình thường, ai mà không biết Lâm tổng rất yêu thương Ái Ái, nhưng trong mắt Diệp Thành thì một hạt cát cũng khó chịu chứ đừng nói Ái Ái rất ít tươi cười với anh, còn với Lâm Kha thì luôn thân thiết. Sáng nay khi biết mọi người chưa biết người đi cùng anh là Ái Ái bản thân anh có thất vọng một chút, từ từ chờ đợi vậy!

Lúc này Ái Ái vừa tiếp nhận lớp dạy Yoga nên cô cũng khá là bận rộn, Lâm Kha đã hỗ trợ cô mua được nhà mới, hiện tại cô đang sắp xếp để hợp lý giữa làm thêm và công việc hiện tại không bị ảnh hưởng, đồng thời tính toán thời gian nhanh nhất để trả nợ. Tuần sau là xong thủ tục cô sẽ nói chuyện với Diệp Thành để chuyển đi, đồng thời tìm cách trả tiền thời gian cô sống nhà anh, nếu anh không chịu thì từ từ tìm cách trả sau. Haiz, dọn được đi cũng cả một vấn đề.

10. Chương 10

Hiện tại Ái Ái cùng Diệp Thành vẫn xem như ở chung một nhà, lúc này anh gần như ở lại luôn, cô vì sắp dọn đi, với lại thật sự cô toàn khoá cửa ở trong phòng suốt, số lần gặp nhau gần như bằng không.

Diệp Thành cũng đau đầu nghĩ các cách tiếp cận mà chưa thể. Ngoài việc nhìn thấy nhau tại cơ quan còn lại anh luôn chậm hơn một nhịp so với cô. Có những hôm anh về sớm, ngồi đợi hoài không sao, vừa đứng lên vào phòng lấy tài liệu lúc bước ra đã thấy cửa phòng cô đóng lại, gọi điện thì không liên lạc được, về nhà là có người tắt máy.

Anh cảm thấy hình như có vấn đề gì không đúng sắp xảy ra, tuy nhiên chưa biết tránh thế nào, cứ liên quan đến Ái Ái là anh hoàn toàn mất bình tĩnh. Anh thử gọi điện thoại hỏi anh Lâm Kha một chút xem sao, ai bảo người cô tin tưởng và muốn chia sẻ mọi chuyện không phải là anh chứ.

Ái Ái đợi tới khuya nhẹ nhàng ra ngoài lấy nước, hôm nay chậm một chút là Diệp Thành tóm được cô rồi. Thật sự cô chưa biết đối diện và nói như thế nào với anh, nhiều lúc không phải quyết tâm là được. Bất ngờ Ái Ái bị một người ôm chặt từ đằng sau

- Cuối cùng cũng bắt được em rồi, có biết anh nhớ thế nào không, anh ở đây chủ yếu để gần em, mà không nhìn thấy nhau, anh phát điên lên được.
- Em biết rồi, bỏ em ra đi, từ từ nói chuyện nào. Diệp Thành dừng vừa nói vừa hôn cổ cô chứ, thật là nhột mà, đã vậy tay chân lại không an phận, cứ ăn đậu hủ của cô là thế nào!
- Anh không buông, buông em chạy mất thì làm sao, hôm nay phải nói rõ ràng là tại sao tránh mặt anh, không là em đừng mong thoát được đêm nay.
- Được rồi, anh để em ngồi xuống rồi nói chuyện!
- Được. Dù nói vậy nhưng Diệp Thành vẫn không buông lỏng tay ôm, anh ẳm cô về sofa, ép Ái Ái ngồi lên chân mình, cứ như vậy ôm chặt không buông. Cô cũng không biết mở lời thế nào đành im lặng đợi anh nói trước, hồi lâu Diệp Thành cũng lên tiếng

- Đừng tránh anh được không, anh đâu vi phạm nguyên tắc nào em nói đâu, em đã hứa cho anh cơ hội, anh biết em chưa sẵn sàng, anh chỉ ở bên cạnh thôi được không?

- Anh sao vậy, thời gian này em có nhiều việc bận rộn thôi, anh đừng nghĩ lung tung mà

- Anh hiểu em hơn chính mình, đừng cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, em có anh, những ngày qua em không hạnh phúc không phải sau này cũng vậy, em hứa cho anh cơ hội nhưng em không thật sự làm như em nói, em tránh né anh, em đưa ra những quy định vô lý để cách ngăn anh bên ngoài, em rất độc ác em biết không? Em đã cho anh cơ hội sau đó em vứt bỏ anh, em làm điều tương tự như tên khốn kiếp Hào Minh, em có biết anh đã yêu em bao lâu không, em chỉ cần bảo mất trí nhớ là em quên hết, em phải hoàn toàn trách nhiệm, bây giờ em lại đang có kế hoạch bỏ rơi anh đúng không?-Diệp Thành gần như phát điên với những gì anh mới biết, cô muốn rời xa anh, âm thầm lên kế hoạch chuyển đi, quyết tâm cắt đứt, xem như người xa lạ, anh và cô đã làm người xa lạ đủ lâu rồi, anh không muốn!

- Thôi được rồi, em đồng ý tìm hiểu cùng anh. Ái Ái thật sự hơi sợ với phản ứng hiện tại của Diệp Thành, lúc này không thoải hiệp là không xong.

- Thật sự?

- Thật sự!

Được, được lắm, cô luôn là cao thủ giả vờ, nhìn theo nét mặt người khác tươi cười nhưng thật sự anh biết cô đang giả vờ. Đã thế thì cô đừng mong rời đi, anh không dễ dàng bỏ qua như thế

- Em có gì làm tin không?

- Làm tin là làm gì?

- Em hứa thật sự tìm hiểu phải có gì chứng minh chứ, đây không phải lần đầu em hứa xong phui tay, anh cần gì đó để tin em.

- Em đâu có gì mà đưa anh, ông xã phải tin tưởng bà xa chứ!

- Được, ông xã tin bà xã, ông xã cần vài phúc lợi nhỏ thôi!

Diệp Thành vừa nói xong vừa hành động, anh ghen đã lâu lắm rồi lúc này cần được ăn no. Ái Ái vừa nhìn đã cảm thấy nguy hiểm tuy nhiên cô không thể chống cự, thôi thì chiều theo anh một chút rồi tìm cách rút lui, nên cô mỉm cười ngọt ngào cùng anh.

Chưa kịp nói tiếp Ái Ái đã bị ai đó che đi đôi môi nhỏ nhắn, nụ hôn chỉ như chuồn chuồn lướt qua, cô chưa kịp phản ứng thì lưỡi anh đã chen vào giữa không ngừng quăn quýt dây dưa. Bàn tay thì không nhàn rồi bắt đầu khiêu khích hai nụ hồng của cô.

Ái Ái cố gắng đẩy anh ra, cô biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, hướng hồ còn có một thứ cứng rắn đang áp sát cô. Đã đến nước này Diệp Thành không muốn cho cô đường lui, anh rút sợi dây trong túi quần ra trói tay cô lại. Ái Ái hoàn toàn ngây người, cô không tin anh dám làm như vậy với cô.

Diệp Thành dùng sức hôn Ái Ái, cô bị hôn đến không thở được, anh liền dừng lại, khi cô hít thở bình thường thì Diệp Thành hoàn toàn không mặc gì. Ái Ái chưa kịp hoàn hồn thì anh nhẹ nhàng kéo quần cô xuống, cô giấy này muốn thoát nhưng ngay lập tức bị đè lên người.

Nụ hôn của Diệp Thành ngày càng nóng bỏng, càng lúc càng dờ xuống dưới, một chân chen vào giữa hông không cho cô khép chặn lại, miệng không ngừng cắn nụ hoa của cô.

Sau đó, Diệp Thành dùng tay tách hai chân cô ra, cúi người xuống dùng đầu lưỡi xoay tròn nơi mật ngọt của cô, đến khi cảm thấy cô ẩm ướt thật nhiều anh liền đem vật nam tính vốn đang đợi bên ngoài mà xông vào trong.

Ái Ái không nhịn được mà rên rỉ, cô hoàn toàn chìm vào dục vọng do anh giảng ra.

- Kêu lớn một chút, anh muốn nghe giọng em dưới thân anh rên rỉ

Diệp Thành dùng tốt độ không giống nhau ra vào nơi riêng tư của cô, anh muốn cô hoàn toàn đầu hàng, nghe theo lời anh.

Ái Ái không ngừng rên rỉ, cô cảm thấy sắp nổ tung. Diệp Thành liền nắm lấy eo của cô mà điên cuồng vận động, đến khi cô không chịu nổi mà “A” lên một tiếng,

- Em xong nhưng anh chưa xong đâu. Diệp Thành hơi cong người, anh ra sức rong ruổi, anh ra vào cái ngày càng nhanh, đột nhiên anh găm nhè chôn thật sâu vào cơ thể cô.

Ái Ái cảm thấy rất mệt, nhưng người ở trên một lần lại một lần thay đổi các tư thế, đến gần sáng anh mới ôm cô vào phòng tắm nhanh rồi ôm cô lên giường ngủ.

Sáng hôm sau lúc thức dậy cô cảm thấy toàn thân đau nhức, hôm qua tất cả là do anh miệt mài quá độ. Bây giờ còn ôm ấp không buông, cô biết phải làm sao? Cô vừa động, người trên giường cũng thức giấc.

- Từ nay về sau anh tạm tin em không rời xa anh, tối nay chúng ta tiếp tục, em cần phải nhiệt tình hơn nữa biết không?

Thật là nhiều lúc không muốn chưỡi thể không được, cô thể nhưng lại làm ra chuyện hoang đường như vậy cùng anh, lại còn phải tiếp tục.

Không được, lúc này cô mà thuận theo là không được, trước mắt cô tạm tránh xa Diệp Thành một thời gian, Ái Ái cần xác định lại một vài vấn đề của chính mình. Cô còn nhiều dự định cần thực hiện.

Hoàn toàn im lặng, Ái Ái loạng choạng đi vào phòng tắm, cô cần tỉnh táo. Lúc bước ra ngoài cô nhìn thấy Diệp Thành vẫn ngồi trên giường, nghe tiếng mở cửa, anh ngẩng đầu, mỉm cười tươi tắn

- Bà xã, em tắm xong rồi à? Ngày mai nghỉ em muốn đi đâu chơi không?

- Em có kế hoạch rồi, em sẽ đi một mình - cô hoàn toàn không muốn đôi co cùng anh

- Vậy anh đợi em về cùng đi ăn tối nhé- Diệp Thành vẫn kiên trì rút ngắn khoảng cách

- Em không về, anh đừng đợi!

Lúc Ái Ái đến công ty trễ ba mươi phút, Lâm Kha thì hết sức ngạc nhiên, sáng nay Diệp Thành đã gọi điện thoại xin phép cho Ái Ái nghỉ rồi mà, hai người này chắc lại cơm không lành canh không ngọt, không biết bây giờ lại trêu chọc có bị lãnh đủ hay không?

Nghĩ như vậy nhưng Lâm Kha không đành lòng nhìn cô buồn. Anh nhắn tin hỏi xem hôm nay có chuyện gì mà cô cứ thần thờ, nhìn tin nhắn Ái Ái cười khở, cô không biết mở lời ra sao.

- Hay em đi công tác bên Sin hai tháng nhé, chi nhánh bên đó vừa gặp sự cố, em sang sắp xếp ổn thỏa rồi về? Lâm Kha không biết anh làm đúng hay sai, nhưng anh vẫn cảm thấy Ái Ái cần thời gian một mình suy nghĩ.

Sau khi đắn đo bao lâu Ái Ái đồng ý nhận lời, đây là cơ hội tốt để cô phát triển nghề nghiệp. Lúc trước mỗi khi có dự án thêm về khu sinh thái không khi nào nhà chồng cho phép cô đi. Ái Ái luôn để cơ hội cho người khác, bây giờ cô hoàn toàn tự do, không lí nào không nắm bắt, với lại cô còn muốn xa Diệp Thành để suy nghĩ thêm, đây thật sự là cơ hội tốt.

- Dạ, em đồng ý, cảm ơn anh Lâm Kha.

Diệp Thành sẽ không bao giờ ngờ rằng chỉ xin nghỉ một buổi mà anh hoàn toàn mù tịt về thông tin, lúc anh biết tin là cô đã bay tự bao giờ.

Sau khi xác định được chuyện cần làm, Ái Ái nhanh chóng thu xếp mọi chuyện, kế hoạch hẹn hò cùng bạn bè tạm thời cancel, từ chối hướng dẫn Minh Hoàng tham quan thành phố, hiện tại cô Hương vẫn chưa hoàn thành thủ tục xuất ngoại, cô sẽ nhờ cô hướng dẫn lớp lúc này.

Ái Ái muốn đi sớm để kịp nắm bắt công việc đồng thời tránh mặt Diệp Thành nên vé máy bay cô chọn luôn bay buổi chiều. Sắp xếp ổn thỏa công việc bàn giao cho đồng nghiệp, cô đến trung tâm để mua sắm vài thứ cần thiết.

Ái Ái cảm thấy số cô thật khổ, cô gặp ngay Hoàng Minh tại khu trung tâm, cũng không thể liên tục từ chối nên buổi trưa cô đi ăn cùng anh. Đến nơi thì điện thoại rung liên tục

- Em đang ở đâu vậy? Đi ăn trưa với anh nhé, anh lên công ty rồi nè!

Cô thật sự chột dạ, sợ rằng ở công ty có người nói với anh, chuyện cô đi công tác mới chỉ lạnh đạo, Lâm Kha cùng Hoàng Oanh chung team là biết.

- Em đang ăn ở ngoài với bạn, khi khác mình đi nhé!

Diệp Thành cũng thấy ngạc nhiên, không hiểu sao cô có vẻ như đang làm nũng, lúc sáng tâm trạng không tốt mà, hay cô suy nghĩ lại, cảm thấy anh quá khỏe nên Diệp Thành bất ngờ bật cười, anh hi vọng là thế lắm.

Vừa trả lời Diệp Thành cô liền nhanh chóng nhắn tin cho Hoàng Oanh, không dặn em ấy giữ bí mật thì nguy. Đến khi Hoàng Oanh trả lời cô mới hoàn toàn yên tâm.

Tất cả hành động của Ái Á đều khiến Hoàng Minh buồn cười, một người luôn bình tĩnh như cô mà cũng có lúc như thế này.

11. Chương 11

Hiện tại Ái Á cũng không quan tâm lắm đến việc Hoàng Minh chăm chú nhìn mình, cô đang lo lắng cô người biết được kế hoạch của cô.

Bình thường thì người ta muốn nói gì cũng không sao, hiện tại Diệp Thành biết tin không biết cô xê như thế nào.

Cô thật sự nuốt không trôi thức ăn, trong đầu lại suy nghĩ cách đối phó, thật là nhiều việc quá mà.

- Em không thích món này phải không, chúng ta đi chỗ khác nhé?

Hoàng Minh không thể im lặng nên đưa ra ý kiến, ước gì anh có thể biết chuyện gì để giúp cô, anh cũng nghe một chút về chuyện của chồng cũ, Ái Á thật đáng thương mà!

- Dạ, không cần đâu anh, do công ty còn có việc nên em như vậy, em xin phép về trước, khi khác gặp nhau được không anh?

Ái Á thật muốn về nhà ngay để sắp xếp đồ đạc, cô sợ Diệp Thành bất ngờ quay về thì nguy. Hoàng Minh vừa đồng ý, cô liền chạy vội đi, anh chỉ biết lắc đầu, không biết lời hẹn vừa rồi khi nào thực hiện đây, có vẻ khó đòi lắm đây!

Vừa về đến nhà Ái Á theo danh sách đã chuẩn bị soạn tất cả đồ cần thiết, mang vali bắt vội taxi đến gặp cô Hương, cô đi mà không nói rõ ràng sẽ bị cô giận thì nguy. Sau khi nghe cụ thể các vấn đề cô Hương dặn dò việc ở xa nhà nên cẩn thận, tối ngủ đắp chăn,... Lần nào nghe cô cũng cảm thấy rất vui và ấm áp, đây là tấm lòng của cha mẹ, làm con ai mà không ao ước.

Đến giờ ra sân bây Ái Á lại hơi lo lo, cô rất rất sợ Diệp Thành phát hiện. Nhưng mà thỉnh thoảng trời cũng chiều lòng người, Diệp Thành lúc hay tin là tận buổi trưa của thứ hai.

Hôm thứ sáu, anh phát hiện vài dòng chữ thông báo không ở nhà, anh nhủ thầm chắc cô đi công việc như hồi sáng đã nói, tối đến anh lại tự nhủ với chính mình đi đến mai là về, tối thứ bảy anh lại cho rằng cô đi đến chủ nhật, tối chủ nhật anh ngồi bần thần suy đoán chắc cô giận anh.

Sáng thứ hai sau khi đợi đến trưa không thấy, anh hỏi Hoàng Oanh để xem lịch trình tiến độ bên Garden thì mới biết Ái Á đã bay hôm thứ sáu, thảo nào, Diệp Thành cảm thấy anh thật ngu ngốc, cô có gì đó không bình thường vậy mà anh không nhận ra.

Đầu số chuyện này thì im lặng che giấu, mà Diệp Thành cũng không biết trách Lâm Kha thế nào, Ái Á đã dặn không nói thì đừng hòng biết chuyện gì, dù sao thì biết muộn vẫn hơn không biết. Bây giờ làm thế nào để anh cũng đi công tác là một vấn đề, dự án bên đây đang rất cần anh, tìm người làm thay là không thể,....

Diệp Thành chỉ còn cách cắn răng làm việc, đẩy nhanh tiến độ, tranh thủ ngày nghỉ sang thăm cô, chỉ hi vọng cô lại không đi đâu, nếu không anh khó mà tìm gặp.

Diệp Thành viết bao nhiêu mail vẫn không được trả lời, nhắn tin, gọi điện thì cô không nghe. Anh dùng máy người khác cô bắt máy thì thoải thác đang bận sẽ gọi lại sau, và rồi không hề gọi lại.

Hai tháng không gặp nhau thì thật kinh khủng. Thế là người nào đó yêu cầu tập thể tăng ca, làm ngày làm đêm, giải quyết được rất nhiều tồn đọng của công ty. Lâm Kha càng lúc càng cảm thấy quyết định của anh là đúng đắn, giải quyết được bao nhiêu là vấn đề.

Thứ sáu vừa tan ca là Diệp Thành chạy vội ra sân bay, công việc của anh hiện tại không thể nghỉ phép, nếu không anh đầu khổ thế này.

Nơi công ty cung cấp cho nhân viên ở khá lịch sự, mang theo đầy đủ giấy tờ anh chỉ được ưu ái ngồi ở phòng đợi. Bà xã của anh ở đây đúng ra phải cho anh vào phòng đợi mới đúng.

Lúc này Ái Ái đang mua thức ăn cho những ngày kế tiếp thì nhận được điện thoại của quản lý thông báo có người nhà đến chơi, linh tính vừa nghe cô đã cảm thấy người này là Diệp Thành.

Về đến nhà thật sự là anh, một tuần không gặp nhưng nhìn anh thật mệt mỏi, râu tóc không cạo, thật không biết nói làm sao. Nhưng mà con người cười tươi rạng rỡ khi nhìn thấy cô, đúng là mắc nợ mà.

Mở cửa để Diệp Thành vào nhà, cô cất đồ vào tủ lạnh, anh ngấm nhìn từng không gian cô ở, tự thay đổi vị trí, xông cả vào phòng ngủ xem xét, còn đùa là kiểm tra cô có nuôi gian phu hay không,

- Anh vào tắm rửa đi rồi ra ngoài em nấu cơm cho ăn

- Tuân lệnh bà xã

Ái Ái lẳng lẳng nấu cơm, tình huống hôm nay không phải cô không nghĩ tới, chỉ là công việc sắp tới của anh rất nhiều, cô không nghĩ anh sắp xếp được mà sang đây.

Diệp Thành hết sức quen thuộc dọn bát đĩa, sắp xếp giúp cô, trong lúc ăn anh kể tất cả những chuyện đã xảy ra, tất nhiên không quên thêm vào anh nhớ cô thế nào, không có cô thì như thế nào. Ăn uống xong anh tự động dọn dẹp.

Ái Ái mang thêm một bộ chăn gối ra phòng khách cho Diệp Thành nghỉ ngơi, khỏi phải nói khuôn mặt anh đặc sắc cỡ nào, giận dữ đủ thứ, bảo là anh từ xa đến vậy mà cô đối xử tệ hại với anh, làm anh đau lòng, cô thật độc ác,...

- Không thì anh ra ngoài tìm khách sạn.

- Được rồi, anh thua em được chưa, ngủ ở đây thì ở đây.

- Không được vào phòng em.

Diệp Thành chỉ biết thở dài, trên đường đến đây anh cũng đoán trước kết quả, chỉ là không cam lòng. Mà không cam lòng cũng phải chịu ai bảo anh bị cô ăn gấu gao chứ.

Ái Ái vào phòng, đóng cửa lại, cô không muốn suy nghĩ nhiều, việc gì đến sẽ đến, hiện tại cô cần ngủ đủ giấc, nhan sắc rất quan trọng với phụ nữ.

Bởi vì là ngày nghỉ nên Ái Ái tiếp tục ngủ, cô là con heo lười mà, Diệp Thành đợi đến chín giờ liền gõ cửa đánh thức cô dậy, không thể đến đây vẫn không ăn được đậu hủ.

Ái Ái mặc kệ, ngày nghỉ cô không muốn dậy, nhưng thật sự không thể ngủ yên, cứ gọi dồn dập, liên hồi, không biết là ai có bệnh lại đến làm phiền cô.

Mở cửa thì gặp Diệp Thành đang cười toe toét, kéo tay cô dẫn ra ngoài ăn sáng

- Em dậy ăn sáng rồi ngủ tiếp, nếu em cho anh vào phòng thì anh ko gọi cửa như vừa rồi đâu, tất cả là do em

Ái Ái chỉ muốn đi ngủ, nên cô ăn cho xong thức ăn trên bàn rồi lại về phòng, cãi nhau không phải là sở trường của cô.

- Em không giữ lời, những gì em hứa em đều không thực hiện, toàn là anh đi theo em, mà em thì đứng dung với anh, anh không biết, em đã hứa không rời xa anh, em xem em đang làm gì?

- Em đi công tác

Hừ, Ái Ái không hiểu đàn ông con trai mà tối ngày bày ra vẻ mặt giận dỗi rồi cứ hừ lên hừ xuống là thế nào, trong lúc cô còn đang rối rắm anh kéo tay cô về phòng

- Đi ngủ!

Xong Diệp Thành kéo cô lên giường đắp chăn cho cô, anh cũng nằm xuống bên cạnh ôm cô vào lòng, dỗ dành cùng nhau ngủ, thật sự Ái Ái cũng chưa tình táo hoàn toàn nên cô ậm ừ ậm ở chìm vào giấc ngủ, buổi trưa cô bị đánh thức bởi mùi thức ăn, đói bụng quá à.

Diệp Thành đã chuẩn bị sẵn sàng cho buổi trưa, chỉ còn đợi Ái Ái dậy. Làm về sinh cá nhân xong cô ngồi vào bàn, cùng anh ăn cơm, hai người gần như rít ăn ý với nhau trong khoảng này, sau khi ăn xong Diệp Thành pha chế nước trái cây cho cô, còn anh thì dọn dẹp, rửa chén.

Tự nhiên Ái Ái cảm thấy bình yên đến lạ, cô bắt giác nghĩ rằng thế này không tệ, có người yêu thương, chăm sóc, che chở cũng hay, có điều thời gian này sẽ kéo dài bao lâu. Cô không chắc lắm với cảm xúc của chính mình, cô sợ chỉ là nhất thời, cô sẽ lại đau khổ.

Che giấu đi bất an trong lòng cô quay ra phòng khách xem ti vi, Diệp Thành cười cười rủ cô xem phim, tài khoản trên mạng có sẵn tiền nên chỉ cần chọn phim thích là có thể xem được.

Ái Ái vốn rất sợ ma và kinh dị, còn lại các thể loại nào cũng xem được, bất giờ cô nhớ rằng bọn họ cũng đi xem phim cùng nhau khá nhiều lần nhưng chỉ có lần đầu tiên là tập trung, còn những lần sau thật sự không nhớ xem những gì

- Anh qua đây vậy công việc bên kia thế nào? Ái Ái không nhận được hỏi thăm

- Ổn hết bà xã à, chồng của em rất giỏi, không cần lo lắng cho anh.

Ái Ái cảm thấy tốt nhất mình không nên hỏi, hỏi xong có người tưởng tượng linh tinh. Khi phim hết, Ái Ái thông báo cô có hẹn với bạn bè, không biết anh có thể ở nhà đợi cô không.

- Em trốn chồng hẹn hò phải không? Anh biết mà, đời nào em quan tâm anh, em hỏi để anh thấy vui rồi em vứt bỏ anh

- Bạn em anh không biết mà, gặp nhau sợ không hợp.

-Bạn em chưa gặp sao biết không hợp, anh muốn đi để mọi người biết em là hoa đã có chủ, anh không ở nhà làm nội trợ đâu, anh muốn đi mà.

Thật tình không biết nói sao, người gì khi thì như con nít, khi thì bá đạo, Ái Ái đành phải thỏa hiệp

- Được rồi, nhưng anh phải nghe lời, đừng làm em bực mình nhé!

- Anh hứa, anh hứa mà!

Ở bên Sin cô có vài người bạn thân học học nhóm tiếng Anh, lúc làm đề tài cả nhóm được giáo viên hết lòng khen ngợi sự xuất sắc và đoàn kết của nhóm, lâu lamá cô mới hẹn gặp lại bạn, không biết Diệp Thành có gây chuyện gì không.

Nơi hẹn của nhóm là BBQ nổi tiếng, không gian thoáng đãng, thức ăn ngon, giá thành có đắt một chút, thật sự thì tiền nào của nấy thôi. Lúc Ái Ái và Diệp Thành đến nhóm gần như đông đủ, những người bạn vẫn trai thanh gái tú, toàn là mỹ nam mỹ nữ.... Cô bây giờ nhìn thấy mà thẩm hương, nhan sắc tàn phai, chồng bỏ chồng chê nữa chứ.

Diệp Thành hòa nhập với nhóm nhanh hơn cô tưởng, nhất là mấy anh con trai, bọn họ nhanh chóng thân thiết với nhau. Khi cô nhìn sang anh cũng mỉm cười đắc ý nhìn lại cô, xem như anh hay được chưa.

Lúc ra về mọi người luôn tùm tùm nhìn cô, nhất là những bạn gái thân thiết, hoàn cảnh của cô không ai không biết, nên ai cũng thương cô.

Trên đường về Diệp Thành luôn nắm chặt tay Ái Ái, qua bạn bè cô anh còn biết được nhiều chuyện không hay, vậy mà cô tuyệt nhiên yên lặng, chưa bao giờ anh được biết, Lâm Kha chắc cũng không, tên đó mà biết là Hào Minh chắc chắn nằm viện.

Càng nghĩ anh càng bức, tại sao cô lại phải sống khổ sở với gia đình tàn ác như vậy, họ có xem cô như người trong gia đình hay xem cô như con ở, Diệp Thành xót xa bao nhiêu lại hận bản thân bao nhiêu, anh đã làm gì trong thời gian cô như vậy, anh chỉ đứng nhìn mà không biết bất cứ nội tình nào bên trong, anh nghĩ cô hạnh phúc. Tại sao anh lại không tìm hiểu rõ ràng?

12. Chương 12

Thật sự Ái Ái không hiểu Diệp Thành bị vấn đề gì, nhưng chắc chắn anh không bình thường, người không ngoan không ai trêu chọc người đang không bình thường. Cô tự thấy mình thông minh nên cô đành thôi vậy, cô tạm thời nhượng bộ, im lặng đi bên cạnh anh.

Lửa giận của anh không hề giảm, nhưng anh lại không có biện pháp với cô, thành ra lúc về đến nhà, anh dắt cô vào giường, đắp chăn xong quay ra phòng khách. Diệp Thành cứ ngồi như vậy đến sáng, anh lặng lẽ làm thức ăn gọi cô dậy, nhìn cô ăn xong, anh ra sân bây về lại Đài Bắc.

Ái Ái ,mặc dù hơi ngạc nhiên nhưng cô không dám hỏi, lên giường cô ngủ một mạch đến sáng, mấy hôm trước đến nơi ở mới, hơi sợ ma nên khó ngủ, lúc này thì yên tâm quá rồi còn gì, ăn sáng xong cô cũng không dám hỏi han gì khi anh bảo cần về gấp.

Thời gian sau đó cứ đều đặn, tối thứ 6 Diệp Thành bay từ Đài Bắc qua Sin, tối chủ nhật thì ngược lại. Lâm Kha thì luôn gọi điện bảo việc cô đi công tác là quyết định sáng suốt. Cô vỡ như không hiểu, nhiều lúc bản thân cô cảm thấy xót xa vì Diệp Thành nhìn rất rất tiêu tụy.

Ái Ái biết cô đang dần có tình cảm với anh, vì với người dung cô sẽ không quân tâm càng không có cảm giác đau long, nhưng cô không chắc lắm về mối quan hệ của anh và cô. Tối đến khi nằm trong vòng tay anh cô không còn kháng cự mà lặng lẽ rút người vào, ôm anh ngủ.

Anh cũng vậy, cứ ôm lấy cô cũng ngủ, anh biết cô chưa sẵn sàng, đành phải đợi vậy, thứ sáu nào cũng là ngày vui vẻ, chủ nhật nào cũng là ngày buồn phiền, thứ hai đi làm thì Diệp Thành trở nên cực khó tính. Lúc này các nhân viên rất căng thẳng vì các yêu cầu của sếp.

Ai bảo lúc trước thấy anh hay cười cười, công việc thì luôn đúng hạn mức mặc dù mọi người vừa làm vừa chơi, lúc này không biết sắp gặp chuyện gì mà làm việc như ma đuổi, mọi người than thở không ngớt lời, tuy nhiên không ai dám nói, trưởng phòng Lâm Kha ngày nào cũng ngồi nhìn các hạn mục đã hoàn thành cười không khép miệng.

Ái Ái bên này đã đạt được hiệu quả công việc, cô còn một tham vọng là muốn được tiếp nhận công trình khu vui chơi Children của Sin, đây là dự án quy mô và được chú trọng, từ sân chơi đến y tế, quy trình khép kín hoàn hảo.

Cô biết là số người muốn nhận không phải ít, Ái Ái đang đợi Diệp Thành sang để hỏi ý. Thói quen thật đáng sợ mà, những việc như thế này không hỏi qua anh cô luôn có cảm giác không được yên tâm. Đồng thời lúc này hôm không có Diệp Thành cô trần trọc khó ngủ.

Diệp Thành rất ngạc nhiên khi vừa xuống sân bay đã thấy Ái Ái đợi sẵn, bao nhiêu mệt mỏi bỗng như tan biến, bản thân anh lại muốn giây phút này kéo dài để anh biết là không phải mơ. Anh cũng nhận thấy sự khác biệt nơi cô, chỉ là không nghĩ là cô nhớ anh đến mức này, tự nhiên Diệp Thành bật cười

- Nhớ anh lắm à, em đó, sao mặc phong phanh thế này, nào lại đây anh ôm cho ấm!

- Em thuận tiện ra đón anh thôi.

- Đây là thần giao cách cảm của những người yêu nhau , không thì làm sao em biết anh sẽ qua đúng không, lúc này lúc khác chứ, anh có thể không bay sang mà.

- Về nhà nhanh đi không thôi đói bụng.

Nói rồi cô chạy thật nhanh, bản tính cô vốn hay thẹn thùng, giữa đường mà ôm nhau không buông thì mắc cỡ lắm. Diệp Thành buồn cười đi phía sau, hai tai cô đỏ hết lên, chắc là bị anh nói đúng là nhớ anh nên ngại ngừng, thật là, cô vẫn như ngày nào.

Trên đường về nhà, lần nào nhìn sang anh cũng thấy cô thẹn thùng, thật là đáng yêu mà. Xe vừa dừng Ái Á vội vàng vào nhà đem thức ăn đã chuẩn bị chế biến, cô không biết đối diện với anh mắt trêu chọc của anh như thế nào.

Diệp Thành vào nhà vẫn cảm thấy buồn cười, anh cố gắng không đến gần cô mà vào phóng khách mở tivi lên xem, hi vọng cô bình tĩnh, anh không muốn ăn thức ăn khé hay mặn đâu.

Nghe tiếng mở bàn, anh biết đã ổn, nên đứng dậy vào bếp phụ cô, hoàn toàn xem như không có gì xảy ra, lẳng lặng ăn ăn, thi thoảng khen món này ngon món kia ngon, ăn xong thì thực hiện nhiệm vụ rửa chén.

Khi xong việc anh thấy cô đang cười hi ha với bộ phim hoạt hình, ngồi xuống bên cạnh thuận tay ôm cô vào lòng, thật là nhớ muốn điên luôn

- Trốn anh à, anh nhớ em lắm.

- Em đang xem phim mà, đừng trêu em.

Không cho trêu thì ôm thôi vậy, lúc Ái Á xem xong phim thì Diệp Thành đã ngủ tự lúc nào. Cô lại không muốn anh thức giấc nên lựa chọn thể thích hợp, dựa vào anh cùng ngủ

Sáng hôm sau khi thức dậy thì Ái Á phát hiện cô và anh đều ở trên giường ôm nhau ngủ, từ lúc nào cô ngủ say đến không biết gì như vậy? Hình như là chưa bao giờ, lúc đang酣 chiều thì cô phát hiện có người nhìn mình chăm chú, vội vàng chui vào chăn, cô còn buồn ngủ.

Diệp Thành vào phòng tắm rửa, vệ sinh cá nhân thay đồ, lúc bước ra thấy ai đó vẫn còn đang giả vờ liền đe dọa

- Cho em mười phút làm vệ sinh cá nhân, lát anh vào chưa xong thì em khỏi xuống giường luôn cũng được

Đùa à, nghe thế Ái Á bật dậy lao vào phòng đóng kín cửa, tắm xong cô phát hiện chưa mang quần áo vào, mở cửa nhìn dáo dác, cô quần khăn rón rén đi đến tủ tìm đồ thay, cô đang lựa lựa, chọn chọn thì có người từ phía sau ôm đến

- Mặc cái này đi, hôm trước em mặc thử đẹp lắm.

Mặc kệ anh, Ái Á chọn cái khác, cô quyết tâm không nghe lời, ai bảo trêu chọc cô hôm qua đến giờ

- Không mặc anh kéo cái khăn ra khỏi người em, em chọn đi. Diệp Thành vừa nói vừa áp sát người cô uy hiếp, anh không biết mình có kiềm chế mà không làm thật hay không.

Ái Á không muốn chỉ vì một phút bất đồng mà cô chịu thiệt, vội vàng gạt đầu đồng ý, đẩy anh ra phòng khóa cửa lại, cô muốn bình yên thay đồ.

Đến nhà hàng đặt sẵn, Ái Á liền tranh thủ hỏi han các vấn đề về dự án Children, những cách cải tiến nào nên áp dụng, Diệp Thành đưa ra các phương hướng đồng thời anh chồm người lên nói thâm vào tai cô “Tối nay nghe lời anh, đảm bảo thành công về children”

Cô nghe xong mà đỏ bừng mặt, giả vờ cầm đầu vào thức ăn.

Lúc về đến nhà Diệp Thành kéo Ái Á vào phòng, ôm cô ngủ như mọi lần. Cô nằm im không dám nhúc nhích, anh chỉ hi vọng cô làm gì đấy để anh có cơ hội làm càn, chứ cô biết điều thế này anh biết phải làm sao?

Những ngày anh và cô bên nhau toàn là vui vẻ, thời gian hai tháng hoàn thành dự án sắp hết, Diệp Thành cũng thờ phào nhẹ nhõm, sắp tới ngày nào anh cũng có thể ôm cô ngủ rồi, chứ cả tuần mà có vài ngày gặp nhau, anh chịu không nổi nữa.

Khác với Diệp Thành, Ái Ái cảm thấy sắp tới sẽ rất nhiều phiền toái, mọi người dù không thích nhưng nhất cử nhất động của cô đều chú ý, hưởng hồ hôm qua báo chí đã đăng tin về phu nhân của giám đốc trẻ Hào Minh, tin tức vừa đăng Hoàng Oanh đã gọi đến cháy máy.

Không biết phải nói thế nào nên cô chưa trả lời, mà không chỉ đồng nghiệp kể cả những anh chàng ngày xưa theo đuổi. Cô thật chưa muốn quay về đối diện với mớ bòng bong này, mọi chuyện càng lúc càng rối rắm.

Ngày về phải về, tối hôm trước Ái Ái đã chuẩn bị tinh thần, cô luôn là tâm điểm chú ý từ trước đến giờ. Công ty có vẻ ít châm biếm như cô tưởng tượng. Có lẽ dù sao cũng là phận đàn bà với nhau, dù sao vẫn thương cảm, với lại cô chưa từng làm gì không phải với ai, chỉ là giỏi hơn người nên bị ganh ghét.

Cuộc sống vẫn nhẹ nhàng, thi thoảng có vài bước đệm ghen tuông kinh khủng của Diệp Thành. Ngày nào Ái Ái cũng nhận được hoa, cô không thể không nhận, vì người giao hàng cứ để ngay bàn cô, ko cần kí tên. Mà cô nào kịp nhìn thấy, Hoàng Oanh đã nhanh nhẹn mang đi sang chỗ khác, lại ra điều tốt cho cô.

Ngoài Lâm Kha thì có mỗi em ấy biết chuyện cô và Diệp Thành yêu nhau. Theo như Hoàng Oanh thì để Diệp Thành khó chịu thì các nhân viên phía dưới rất khổ sở, trong đó có bạn trai của em ấy, nên em ấy vì nghĩa quên thân, nhận hết thay cô.

Có những hôm cần mua hoa tặng đối tác, mặc định công ty sẽ không chi ra những phí linh tinh như vậy -theo lời Lâm Kha- cứ ngồi đợi hoa của Ái Ái. Anh bị Diệp Thành đánh cho vài lần vẫn không chừa.

Các đồng nghiệp khác vẫn không biết gì chuyện của cô và Diệp Thành, đùa à, Ái Ái yêu cầu phải tuyệt đối bí mật, nếu không cắt đứt hoàn toàn.

13. Chương 13

Diệp Thành nhiều lúc cảm thấy rất khó chịu, quan hệ là yêu đương nhưng lại không được thể hiện tình cảm, che che giấu giấu cứ như ngoại tình, lại trở mặt nhìn rất nhiều tên đáng ghét lượn lờ trước mặt. Tuy nhiên anh cũng không đại độ nói gì với cô, lúc nào anh cũng thể hiện là anh luôn vui vẻ, chỉ có cấp dưới là không hiểu chuyện gì, ngày thì mưa ngày thì nắng, thậm chí mưa nắng đan xen, mọi người chỉ biết cố gắng làm sao cho không bị chú ý.

Người biết chuyện có Hoàng Oanh và bạn trai của cô, Ngọc Quý, vì biết rõ nguyên nhân, nên rất rất đồng cảm với đồng nghiệp khác. Nhưng mà bọn họ cũng không thể nói nhiều, sóng gió xảy ra bọn họ không gánh nổi.

Bản thân Ái Ái thì cô chưa muốn công khai, dù không ngại dư luận nhưng việc nào tránh được thì tránh. Anh và cô vẫn ở cùng nhà, ngủ cùng giường, ăn cùng mâm.

Sáng nay, cô vừa nhận được thiệp mời đến dự đầy tháng của con trai Ngọc Quyên, trong thư đại khái muốn cô đến chung vui niềm hạnh phúc của dòng họ, Ngọc Quyên còn bày tỏ cảm xúc của bản thân là vinh hạnh khi sinh được con nối dõi tông đường, hi vọng người quen cũ như cô có thể đến dự để nhìn thấy sự lớn lên và trang trọng của buổi lễ.

Đọc xong cảm giác của Ái Ái là cô nàng Ngọc Quyên này có bệnh hoang tưởng, làm gì có người sẽ đến chúc mừng kẻ cướp chồng, với lại từ ngày li hôn cô đã không quan tâm đến Hào Minh, anh làm gì cô không cần biết,

Hưởng hồ hôm đó là ngày cô tiễn cô Hương ra sân bay, thật sự thì không ai hiểu con bằng mẹ, nên khi Ái Ái hỏi đến ngôi nhà cô Hương đã nâng giá đồng thời khéo léo trả lời đã có người đặt cọc, cô không muốn Ái Ái bị hiểu lầm.

Diệp Thành nói đúng về việc không liên quan đến tài sản của cô Hương, Ái Á không nhớ gì về quá khứ nên tính cách của chị Hà Linh cô không biết, tuy nhiên cái gì không hiểu thì tiếp xúc sẽ hiểu, tóm lại có thể hình dung trong năm chữ : tính toán và ích kỉ

Chị Hà Linh thường xuyên gọi điện thoại và yêu cầu cô gọi lại với lí do điện thoại công ty thì không ai tồn kém, gọi đường dài từ Đài Bắc sang Mỹ, làm sao cô làm như vậy được chứ. Lần nào Ái Á cũng mua card để không ảnh hưởng đến việc lạm dụng tài sản chung, chị lại bảo là nhờ mẹ của chị mà Ái Á mới có công việc dạy học Yoga, nào là ăn quả nhớ kẻ trồng cây, lúc này có thể chị sẽ trở về Đài Loan nên nhờ cô cho thuê nhà hộ, hàng tháng gửi tiền sang cho chị, người nào đến cho chị số điện thoại để tạo mối quan hệ với người thuê.

Chị còn yêu cầu Ái Á nếu cho thuê được phải thường xuyên đến nhà cô Hương giám sát, chị Hà Linh sẽ cho thuê phía trước bán hàng, phía sau nhà ở, nhờ cô đi lo giấy tờ nhà các loại.

Từ chối thì không thể, sắp tới khu vực cho thuê dạy Yoga lấy lại phòng để sửa chữa, Ái Á vì quá bận nên đã giải tán lớp học, chưa biết lúc nào mở lại, bây giờ cô buộc phải ôm thêm một số việc vào người, chị Hà Linh yêu cầu cô nhờ thiết kế và trang trí lại nhà cho hợp với việc cho thuê.

Công việc cuối năm cần báo cáo, đẩy nhanh tiến độ, bao nhiêu thứ phải giải quyết, mà không ngày nào chị Hà Linh không gọi điện thoại bảo cái nọ sai cái kia. Diệp Thanh biết chuyện, anh mang luôn đưa bạn anh thiết kế, chuyển luôn cho bằng giá chi tiết, đồng thời mail thông báo nếu yêu cầu chỉnh sửa thì nộp phí tư vấn mới có thể hỗ trợ, chỗ bạn bè quen biết miễn phí bản thảo lần đầu.

Ái Á sau đó không thấy chị Hà Linh liên lạc lần nào, công việc lại nhiều nên cô cũng không gọi lại, đến lúc Lâm Kha thông báo cấp trên đã đồng ý các bản thiết kế thì mọi người hò reo không ngừng.

Ngày tất niên cứ như ngày hội, bất cứ ai cũng muốn mình thật lồng lẩy, cả năm đi làm ít khi có dịp vui chơi, chưa kể những tháng cuối năm, nhiều thanh niên đi làm mà bê bối không chấp nhận được.

Ái Á cũng không khác mấy, bình thường dù không ai nói nhưng Ái Á là gương mặt đại diện cho công ty, lúc này cô không thể thua kém, dù sao cũng có bạn trai, phải xinh đẹp để giữ chân Diệp Thành.

Hôm nay để hạn chế tầm nhìn từ bên ngoài Diệp Thành mượn xe của bác anh, vốn dành đưa rước lãnh đạo. Đến nơi, Ái Á nhún trước nhìn sau mới lăm lét ra khỏi xe đi thẳng lên sảnh, cô chưa biết phải nói thế nào với mọi người.

Dù người vào trước người vào sau nhưng mọi người vẫn cảm thấy có cái gì hết sức ảm ý đó giữa Ái Á và Diệp Thành. Thật sự từ lâu đã có khá nhiều người để ý mối quan hệ của cô và anh nhưng vẫn chưa tìm được chứng cứ nên đôi khi cũng giả vờ hỏi han linh tinh nhưng đều bị gương mặt lạnh như tiền của Diệp Thành làm lúng túng, Ái Á thì hết sức khéo léo chuyển đề tài.

Tuy nhiên những lúc thế này là cơ hội cho những câu chuyện nửa đùa nửa thật, vả lại cuối năm, mọi người đều mang tâm lý muốn vui vẻ nên tha hồ trêu chọc nhau

- Mĩ nữ và mĩ nam đi cùng nhau à, thật là đẹp đôi nha, chúng em thật là ganh tị với anh nha!

- Em nghi ngờ hai anh chị yêu nhau lắm nhé.

Mọi người chỉ đùa vài câu nên Ái Á cũng vui vẻ cười trả lời :”Chỉ sợ anh Diệp Thành chê chị ấy chứ, chị không dám trêu cao”.

- Anh Diệp Thành nữa chứ, lúc trước chị thấy em gọi Diệp Thành nhà chị là em, lúc này toàn gọi là anh, có vẻ thay đổi nhanh thật, có một đời chồng nên cũng khác, trơ trơ trên trên!

Ái Á ngạc nhiên trước sự ganh tị rõ ràng như vậy, Diệp Thành nhà chị luôn chứ, đây là chị Tú Linh, làm chung nhóm bên Diệp Thành. Cô cả thấy chuyện này thật buồn cười, mà chị ta cứ làm như Ái Á giật chồng của chị vậy, mắt thì trợn ngược lên, xung quanh thì có khá nhiều đồng nghiệp đang xem kịch.

- Lỗi do em, lúc trước mới vào chị bảo em Ái Á rất lớn tuổi, nên em xưng hô như vậy, sau này biết là không phải nên không lí nào em lớn hơn lại đồng ý làm em. Ngược lại là chị hơn em cả năm tuổi mà toàn gọi em là anh mới khiến em rất e ngại. Chị Tú Linh à, chị đôi lúc cứ làm như là bạn gái của em, trong khi em đã nói rõ và tránh chị còn không kịp, chị có thấy như vậy là trơ trơ trên trên không chị?

Diệp Thành không nhận được châm chọc, từ lâu anh đã không ưa người này, bây giờ giữa đám đông lại muốn sỉ nhục cô, thật là vớ vẩn.

- Anh thấy em rất thú vị Tú Linh nhé, một mình em có một lúc ba người bạn trai, ngày nào cũng vào khách sạn, bọn họ có vẻ không đủ em thoả mãn nên em lại muốn cả Diệp Thành, anh biết em ái mộ Diệp Thành, nhưng mà người ta không thích thì thôi, em có thể chọn thêm người khác. Ở công ty này anh thấy ai em cũng ganh tị, cứ hơn em là em không thích, em xem, em chính là ghét tất cả các bạn nữ trong công ty, haiz....

Lâm Kha cũng không phải là không biết nhìn người, chuyện gì mà anh không biết, do quan hệ nên anh mắt nhắm mắt mở cho qua, tuy nhiên anh chú ý mắt Tú Linh lâu lắm rồi, hôm nay lại nói bậy bạ với Ái Ái, không xử lý sau này lại nói tiếp những chuyện linh tinh, vớ vẩn, ai biết được có ảnh hưởng gì đến công ty hay không, nói chung cứ là người hay nói bậy bạ phải xử lý ngay từ trong trứng nước.

Tú Linh không ngờ cô trong một lúc tức giận châm chọc Ái Ái mà cô bị Diệp Thành và Lâm Kha cùng đả kích, không biết có ai đi nói lời của Lâm Kha không, cô hiện tại chính là bắt cá ba tay.

Không để ý đến ánh mắt của những người xung quanh, Tú Linh lúng túng xoay người rời đi, lèm bèm vài câu đại loại ở nơi này không hợp với người cao sang và quý phái như cô.

Các đồng nghiệp thấy trò vui đã hết nên cũng tản ra, đi vào sảnh, sắp đến giờ khai tiệc, ở đây thì có mà chết đói.

Ái Ái mỉm cười, chủ động khoát tay Diệp Thành và Lâm Kha cùng đi vào đại sảnh, không nên vì những người không xứng đáng mà khó chịu, mọi chuyện đúng sai đôi lúc theo số đông, và phải sau bao nhiêu thời gian mới phán xét được số đông đúng sai, sai của lúc này nhưng nhiều khi lại đúng của lúc khác.

Vì vậy, đôi lúc chúng ta phải giữ chính kiến của riêng mình, phải tỉnh táo, trong trường hợp của cô thì là tâm lý số đông không ghét, nhưng sẵn sàng đứng đó xem cô bị chế nhạo, mà không phải lúc nào tâm lý đám đông cũng đúng, huống hồ đám đông cũng không có ảnh hưởng đến cô.

Mà nói thì buồn cười chứ đám đông theo lời Hoàng Oanh thì số người không thích Tú Linh còn nhiều hơn cô ít ra là gấp đôi. Thời gian rảnh rỗi nên bọn họ đứng xem cho vui, không có chuyện thì lại đi.

Mà qua những lúc thế này mới biết ai thật sự là bạn, Ái Ái rất ít khi giao thiệp với người khác, mà đã giao thiệp thường là tâm giao, theo như Diệp Thành thì chất lượng nhiều hơn số lượng.

Hạnh phúc đôi khi ở quanh ta, một cánh cửa khép lại thì cánh cửa khác sẽ mở ra, chỉ là ta có dám bước vào không. Đôi khi may mắn đến được là do ta biết nắm bắt, Ái Ái thầm cảm ơn ông trời đã ban cho cô một người kiên trì và hiện tại yêu cô thủy chung.

Buổi liên hoan kết thúc với những phần quà bất ngờ, Ái Ái trúng một cặp vé đi du lịch, Diệp Thành trúng một năm ở tại căn hộ cao cấp. Tặng hai của nhóm cô thì Hoàng Oanh và Ngọc Quý không ngừng kêu ca là số phận thật xui xẻo

-Vợ chồng tụi em thật xui xẻo mà, ai như vợ chồng anh chị, người ta bảo đổ tình đen bạc, tụi em cãi nhau suýt chia tay lại không có lấy một phần quà khuyến khích gọi là, anh chị thì hạnh phúc, tay trong tay cùng nhau đi dự tiệc lại trúng hết cái này đến cái kia....

-Nước chảy chỗ trũng thôi em ạ, vợ chồng anh chị được như vậy là do ăn ở thối, bản thân em thì nên coi lại, sông sao mà trời không thương, cái này anh thua!

Ái Ái bật cười, cô không nghĩ Ngọc Quý bình thường rất nghiêm túc mà lúc này kêu gào khóc lóc cứ như thật.

- Anh chị sắp tới có nhiều việc, tặng hai em cặp vé chị vừa trúng thưởng.

Thật sự sắp tới còn rất nhiều việc, với lại cô muốn đi du lịch tự túc, nên cặp vé này dành cho những người cứ ước ao đáng thương này vậy

- Em cảm ơn chị, anh chị nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc, thôi vợ chồng em về, hôm nay xin phép cho vợ chồng em về. Hoàng Oanh, mình về thôi em, tránh anh chị đối ý!

Nói xong, Ngọc Quý đã vội kéo Hoàng Oanh đi như bay. Ái Á buồn cười vô cùng, không nghĩ thái độ thay đổi nhanh như vậy. Ở công ty hai em ấy gần như che chắn mọi vấn đề thị phi xung quanh cô, không phải không cảm động nhưng cô không biết nói thế nào.

Xoay người lại, Ái Á hết sức tự nhiên vòng tay ôm Diệp Thành, anh thả nhẹ tai cô thì thầm

- Em có muốn tặng luôn phần thưởng của anh để cảm ơn hai em ấy không?
- Cái đó chúng mình cho thuê kiếm tiền mua thêm nhà rộng hơn.
- Vậy tới anh thì trả ơn thế nào?
- Không phải em là bà xã anh sao, ông xã làm bất cứ chuyện gì cho bà xã là chuyện bình thường mà!

Nói rồi Ái Á rúc đầu vào ngực anh không dám ngẩng lên. Diệp Thành vẫn còn đang bất ngờ, anh không nghĩ niềm vui đến bất ngờ như vậy, hồi lâu anh hỏi cô với giọng khàn khàn

- Em xác định?
- Em xác định!

14. Chương 14

Diệp Thành chỉ buột miệng hỏi, vì anh cảm thấy như hiện tại đã là một bước tiến, Ái Á đang dần chấp nhận anh, hạnh phúc là bằng lòng với những gì mình có. Những ai khi đêm khuya, giật mình thức giấc, người yêu thương bên cạnh đột nhiên không tìm thấy mới thấu hiểu.

Có những lần Diệp Thành đã hốt hoảng khi không nhìn thấy Ái Á, anh cuống cuống tìm kiếm, thở phào khi gặp cô đang ăn mì trong bếp, những lúc như vậy, Diệp Thành cứ lẳng lặng nhìn cô, anh sợ chỉ trong một chớp mắt, cô lại tan biến.

Có những bất an và lo sợ mới thấu hiểu, hạnh phúc rất đổi mong manh, nên khi Ái Á xác định cô là bà xã của anh, Diệp Thành đã nghĩ là anh đang mơ, một giấc mơ ngọt ngào.

Bản thân Ái Á nói thì rất mạnh mẽ nhưng sau đó thì cô lại quyết tâm làm đà điểu. Cô không dám ngẩng mặt lên nhìn anh, nhưng cô biết anh đang chăm chú nhìn cô. Bàn tay Diệp Thành nhẹ nhàng đan xen vào tay Ái Á, tay còn lại không ngừng vuốt lưng cô,

- Cảm ơn em.

Ái Á cảm thấy thật cảm động, cô không nghĩ bản thân lại có thể tiếp tục yêu thương một ai đó, nhưng anh đã làm cho động tâm, từng bước cố gắng tiếp cận, luôn bên cạnh cô. Hiện tại Ái Á không cần biết ngày tháng sắp tới sẽ như thế nào, lúc này đây cô muốn bên cạnh, chạm vào anh, cảm nhận cô có anh.

Cô ngẩng đầu, mỉm cười nhìn anh, Ái Á hôn lên trán, lên mũi và hôn lên miệng anh. Đây là lần đầu tiên cô chủ động không khiến hai má đỏ bừng, Diệp Thành bình thường chỉ muốn hóa thành sói chỉ là cố gắng kiềm chế, hôm nay bảo anh tiếp tục kiềm chế anh làm không được.

Anh cúi xuống cắn lấy môi cô, từng chút từng chút nuốt lấy, đầu lưỡi anh xâm nhập sâu vào bên trong, quấn lấy đầu lưỡi cô, dây dưa trong miệng cô. Bàn tay anh không ngừng vuốt ve cơ thể Ái Á.

Rồi môi Ái Á, Diệp Thành ôm chặt cô vào lòng, giọng anh vì kích thích mà trở nên khàn khàn :”Chúng ta về nhà.”. Gương mặt Ái Á trước đó đã đỏ vì thẹn thùng, hiện tại càng đỏ hơn, cô xấu hổ không dám nhìn anh. Diệp Thành bật cười thì thầm :”Em mà cứ như vậy sẽ khiến anh không nhận được, hay là mình làm gì đó ở đây luôn nhé!”.

Ái Á lắc đầu liên tục, miệng kêu lên :”Đừng mà, em không muốn chỗ này, mình về nhà đi anh”.

- Không nghĩ em nhiệt tình đến vậy, được rồi, theo ý bà xã!

Về đến nhà, Diệp Thành khóa cửa xong liền quay lại hôn Ái Ái, nụ hôn như mưa trút xuống người cô, tay anh bá đạo giữ lấy đầu cô không cho trốn thoát, vừa hôn anh vừa kéo Ái Ái đến ngồi bên sofa, khi cảm thấy đã hôn đủ, anh buông cô ra để Ái Ái có thể thở.

Đồng thời anh nhẹ nhàng kéo dây khóa phía sau áo cô ra, Diệp Thành cứ thế hôn lên vành tai, xuống cổ rồi dần dần xuống ngực, đầu lưỡi anh ngậm lấy núm hoa đang sưng sừng.

Tay kia thì vuốt ve vùng riêng tư bên dưới của cô, anh cứ chà sát lớp vải bên ngoài, khiến Ái Ái rất khó chịu rên hừ hừ, miệng lèm bèm những lời bất mãn. Diệp Thành nghe tiếng kêu rên của cô anh ngừng động tác, chăm chú nhìn cô.

Ái Ái thật mồn độn thổ, cô hiện tại nửa trên không mặc gì, nửa dưới vẫn còn cái váy che lại nhưng hai chân lại đang mở ra, anh lại chăm chú nhìn thế kia, mà cô lại vừa rên la, nói linh tinh đại loại muốn anh cho vào. Thật là mất mặt mà!

Ái Ái khép chân lại, kéo áo lên, cô xoay người chạy trốn. Diệp Thành nhanh tay kéo cô lại, giữ chặt cô nằm sấp trên sofa, anh tháo carvat trói tay Ái Ái, kéo váy cô ra, hiện tại trên người Ái Ái còn mỗi quần lót, Diệp Thành dùng tay xé luôn cả quần.

Ái Ái không thể di chuyển, người ở sau không cho cô bỏ chạy, dựa vào âm thanh cô biết anh đang cởi quần áo, rất nhanh thân thể trần trụi của Diệp Thành áp sát vào Ái Ái, anh hôn cổ kéo xuống dọc sống lưng, cô rên lên khê khê.

Diệp Thành cứ ôm hôn phần lưng Ái Ái, ngón tay của anh đặt ở nơi ẩm ướt, đang xoay tròn bên ngoài, nhất quyết không tiến vào, cô cảm thấy thật khó chịu, nếu không vào vậy thì đừng vào, Ái Ái dùng sức nhào người, tránh khỏi Diệp Thành. Hừ, đáng ghét, cô không cần.

- Bảo bối, em thật ẩm ướt, muốn anh làm gì nào, lập lại anh nghe lời lúc nãy của em.

Diệp Thành ôm ghì lấy cô, thì thầm dụ dỗ. Cô không nói, nhất quyết không nói, Ái Ái cương quyết giãy giụa, cô muốn đi ngủ, đừng tưởng cô không biết, gậy sắt của anh đang cứng rắn thế kia, ai khổ thì biết.

- Bảo bối, em không ngoan, anh phải phạt em!

Lời nói đi đôi với hành động, Diệp Thành mạnh mẽ tiến vào, anh và cô đồng thời rên lên, không phải cô chưa từng thử, chưa từng biết kích thích anh to thế nào nhưng mà ngay từ đầu đã tiến vào thế này cô cảm thấy rất đau,

- Đau em, Diệp Thành đi ra đi!

- Em đáng bị trừng phạt.

Lúc này nghe lời cô thì anh có mà tự mình hại mình nên Diệp Thành cương quyết không nghe, nhưng anh tạm thời chưa di chuyển, đợi cô dần dần thích ứng. Anh nhẹ nhàng cử động, đến khi cảm thấy cô tiếp nhận hoàn toàn anh mạnh mẽ ra vào.

Ái Ái dưới thân anh không ngừng rên rỉ, mỗi lần tiến vào là đến nơi sâu nhất, thật là đáng ghét mà. Hôm nay đúng là ngày trừng phạt, vì Diệp Thành hết một lần lại thêm một lần, thay đổi các tư thế, đến khi Ái Ái vì quá mệt mà thiếp đi thì anh vẫn còn đang ra sức trừng phạt.

Đến lúc thức dậy thì toàn thân cô đều ê ẩm, hai chân không nhúc nhích nổi, lần này còn tệ hơn lần trước, cô không biết sau này có phải mỗi ngày thức dậy đều như thế này không, cô cảm thấy tức giận, Diệp Thành thật sự rất quá đáng.

Người bên cạnh vẫn ngủ, hừ, thật là bức bối mà, Ái Ái co chân đạp một phát, phải để anh biết thế nào là đau. Đôi khi hại người chính là tự hại mình, bản thân cô cử động đã khó khăn còn muốn ra tay đánh người, nhảm, ra chân đánh người.

Chân cô không đủ sức nhấc lên, cảm giác khó chịu lại khó, Ái Ái kêu lên một tiếng khiến người bên cạnh thức giấc. Anh ngủ cô đã bức một thì thấy anh thức cô lại bức mười.

Ái Ái hừ một tiếng rồi xoay người, cố gắng ngồi dậy tiến vào phòng tắm, nhưng mà cô không đi nổi, càng nghĩ cô càng giận Diệp Thành. Cô cảm thấy tủi thân, Ái Ái òa khóc nức nở.

Diệp Thành hoàn toàn luống cuống, anh biết cô giận anh nhiều lắm, nhưng mà ăn cay lâu như vậy khiến anh mất khống chế.

- Xin lỗi em, anh không kiểm soát được, anh xin lỗi mà, đừng khóc, em khóc anh đau lòng lắm.

Ái Ái không hề nhìn lại Diệp Thành, một phần cô vẫn còn giận, một phần cô xấu hổ. Hai người đều không ai mặc gì, cô cố gắng ngồi dậy, anh vội dìu cô đứng lên, giúp cô làm vệ sinh cá nhân, xong lại vội vàng khoác áo choàng tắm đi làm thức ăn.

Lúc trước chăm sóc một hôm nay Diệp Thành còn dè dặt gấp bội, người giận là lớn nhất mà. Anh pha trà, kể chuyện nhưng mà ai đó vẫn im lặng không nói, chỉ tới đến mới nói đúng một câu :”Anh ngủ phòng khách”, xong khóa cửa lại.

Diệp Thành cảm thấy thật chán nản, anh muốn ôm bà xã, không có cô anh ngủ không quen.

Ái Ái cũng trần trọc khó ngủ, cô cũng không quen khi không có anh, mà bây giờ không thể mở cửa mời vào, anh chắc chắn sẽ cười nhạo cô, chưa kể, ai biết hôm qua như thế đã thật sự ăn no chưa hay vẫn đói bụng, tạm thời cách ly để trừng phạt, đáng đời mà!

Công ty Ái Ái và Diệp Thành làm là tư nhân, chủ yếu nhân viên làm việc hiệu quả, đãi ngộ để giữ nhân tài rất cao. Sáng nay Diệp Thành tự động đưa thẻ nộp cho cô, chỉ là Ái Ái không nhận,

- Chúng ta ở chung nhà thôi mà, chuyện của người nào người đó xử lý, đâu quan tâm đến người còn lại, đưa thẻ cho nhau giữ làm gì, lỡ mất thì phiền lắm.

Diệp Thành thật không biết làm sao, vừa mặn nồng giờ lạnh lung như thế này anh chịu không nổi, chưa kể lúc này cô lại đi trả lời điện thoại của những tên tào lao, càng nhìn càng khó chịu. Anh không thể để tình trạng này tiếp diễn, tính tình Ái Ái rất ngang bướng, hôm nay cô nói chuyện với người khác, ngày mai ai biết được có gặp nhau hay hẹn hò gì không,

Diệp Thành càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng, nên khi nghe thấy Ái Ái nhận lời gặp mặt, anh vội theo cô vào phòng, không cho cô thay đồ, ôm chặt lấy cô không buông.

Mấy hôm nay, không phải cô không nhìn thấy anh khổ sở nhưng mà không trừng phạt chắc chắn tương lai người khổ sẽ là cô. Ái Ái rất nhớ vòng tay anh, nhiều đêm liền cô rất khó ngủ, nhưng mà vẫn giả bộ làm cao, để anh tự nguyện cam đoan hứa hẹn cô mới làm bộ bỏ qua.

Diệp Thành tìm cách kéo dài thời gian khiến cô trễ hẹn, không cần biết cô hẹn cùng ai, hiện tại anh muốn cô ở nhà cùng anh. Bởi vì đã làm lành nên anh bày đủ trò để cô quên cuộc hẹn, đến lúc có điện thoại gọi đến cô mới nhớ ra, Diệp Thành liền tự đề cử làm người đi cùng.

Ái Ái thật sự nghi ngờ anh giở trò, nhìn bộ mặt kia thì chỉ lừa gạt người khác chứ cô thì đừng hòng, việc đang gấp để tính sau vậy.

Ngôi nhà mà anh và cô đến xem đang cần bán gấp, sắp đến nếu không có việc có họ cũng không chọn thời điểm bây giờ. Ái Ái rất thích cấu trúc cũng như cảnh xung quanh. Diệp Thành thấy cô thích nên đồng ý mua luôn,

Hiện tại Ái Ái đang đứng tên hai ngôi nhà, ngôi nhà hiện tại và căn vừa mua, đôi lúc cô hay trêu anh là vô gia cư, anh cũng đùa lại em đã lấy hết tài sản nên phải trách nhiệm với anh suốt đời. Haha, Ái Ái thật buồn cười, đã phụ tình kêu có trách nhiệm, anh đúng là nằm mơ.

Vừa nghe Ái Ái trả lời, Diệp Thành đã bật cười, từng bước tiến đến, muốn phụ tình chứ gì, vậy giờ trả nợ tình đi rồi tình tiếp.

15. Chương 15

Những tháng ngày thật sự hạnh phúc và hoàn toàn tự do tự tại của Ái Ái như cô từng ao ước. Diệp Thành hết sức yêu chiều cô, trong công việc thì cô lúc này hoàn toàn có thể thực hiện được tất cả khả năng và đam mê. Công tác và thực tế là trải nghiệm mới mẻ, hấp dẫn. Du lịch thì luôn cũng có bạn đồng hành, Diệp Thành rất nghe lời a.

Về kinh tế thì hiện tại Ái Ái có nhà để ở có nhà để cho thuê và khá nhiều cổ phiếu mà Diệp Thành chuyển nhượng sang, mỗi tháng chỉ việc đếm tiền, thật là cực khổ mà. Tình dục thì người nào đó rất đều độ, trừ những ngày không thể nghỉ, còn lại người ta chỉ hận không thể tăng ca

Điều bất ngờ là Ái Ái mang thai, đôi lúc cuộc sống rất khó hiểu, lúc trước bác sĩ khẳng định sức khỏe Ái Ái và Hào Minh đều tốt nhưng họ không hiểu sao lại không thể có con với nhau. Hào Minh sau đó cũng đã có con, cô đã từng nghi ngờ cơ thể cô thật sự có vấn đề, chỉ là bác sĩ chưa tìm ra.

Vì vậy, Ái Ái lúc này vẫn đang hoàn toàn bất ngờ, cô biết sức khỏe cô bình thường, nhưng cô và Diệp Thành chính thức sống cùng nhau đã hai năm, đột ngột cô lại có thể mang thai.

Cô đã khao khát làm mẹ, cứ nghĩ điều này không thể nào xảy ra, nó lại đến. Niềm hạnh phúc quá đổi lớn lao khiến Ái Ái cứ ngây người trong phòng tắm bao nhiêu lâu.

Diệp Thành cảm thấy thời gian gần đây Ái Ái rất lạ, hay cáu gắt, buồn vui thất thường, lúc này lại ở rất lâu bên trong phòng tắm, anh rất lo lắng gõ cửa, cô vẫn không trả lời. Anh vội vàng đi vào nhìn thấy cô với gương mặt đầy nước, tim anh như co thắt lại,

- Không sao, không có gì hết, có anh đây, em không phải lo lắng, sóng gió nào anh cũng sẽ cùng em vượt qua, ngoan, đừng khóc!

Ái Ái ôm lấy chặt anh, cô thật hạnh phúc, giờ đây cô thật sự có gia đình của riêng mình. Diệp Thành thấy cô không khóc nữa anh cũng tạm yên tâm, dù không biết là chuyện gì nhưng lúc này anh có cảm giác không nghiêm trọng lắm.

Haiz, lần này Diệp Thành thật sự sai lầm, đây là vấn đề rất nghiêm trọng.

Từ ngày Ái Ái mang thai cô càng trở nên khó chiều chuộng, Diệp Thành thở dài, phụ nữ mang thai là lớn nhất, không làm gì cũng được nhưng nhất thiết phải ngủ cùng nhau, Ái Ái phản đối vô hiệu nên cô đành nhượng bộ.

Lí do Ái Ái không muốn ngủ cùng vì cô sợ anh cứ quyến rũ,... lúc nào đó cô lại đồng ý cùng anh thì ảnh hưởng đến em bé (lí do thật hợp lí quá),

Chuyện Ái Ái và Diệp Thành đã công bố quan hệ yêu đương từ lâu, điều này hoàn toàn nhờ Diệp Thành. Khi cô vừa xác định làm bạn gái của anh, anh liền thông báo trên trang mạng nội bộ công ty, đồng thời mở tiệc chiêu đãi toàn thể đồng nghiệp.

Trên các trang mạng xã hội, anh công bố mối quan hệ, đăng tải hình ảnh tay trong tay của hai người. Anh đi làm cùng cô, ăn trưa cùng cô, ra về cùng cô, ... tóm lại gần như luôn bên nhau.

Anh còn trực tiếp khêu khích các tình địch trước đó theo đuổi cô. Ái Ái vốn không thích nhiều người cứ vây quanh cô nên cô rất phối hợp những khi anh thân mật.

Vì vậy mọi người quá quen với hình ảnh Diệp Thành luôn bảo bọc che chắn Ái Ái. Hôm nay họ chỉ ngạc nhiên là anh có vẻ càng ngày càng làm quá, có cần thiết xem bạn gái như là vật thể mong manh dễ vỡ đến thế không?

Ái Ái theo thói quen mới sẽ uống sữa dành cho bà bầu trước một tiếng so với giờ ăn cơm trưa, cô chỉ ngạc nhiên là đến giờ người kia vẫn chưa pha sữa mang sang, không biết làm sao lại quên, mà sao hôm nay trong phòng lại không còn ai cả, chưa đến giờ cơm mà???

Bất ngờ, âm nhạc nổi lên, Diệp Thành bước vào, theo sau là rất nhiều đồng nghiệp, tất cả đang vỗ tay theo nhịp, mọi người xếp thành vòng tròn xung quanh cô, sau đó tất cả đều im lặng,

Diệp Thành bước đến trước mặt Ái Ái, nâng cô đứng dậy, anh lấy ra một chiếc hộp, mở ra, bên trong là một cặp nhẫn rất đẹp, anh quỳ một chân xuống đất, mỉm cười nhìn cô

- Em có đồng ý lấy anh không?

Khi nhìn thấy Diệp Thành bước vào Ái Ái đã đoán được phần nào câu chuyện tiếp theo nhưng cô vẫn xúc động. Mấy hôm nay nhìn thấy anh bận rộn cô chỉ nghĩ do công việc, thì ra là không phải. Lúc đó cô cũng tận lực hạn chế làm phiền anh, nhưng anh lại có vẻ giận dỗi, cô đang mệt mên cũng mặc kệ.

Hôm qua ai đó tự mình không chịu được, lại tự mình làm lành, ôm hôn xong trách móc cô vô tâm, cô tỏ vẻ em mệt, thấy anh bận bịu nên vừa không muốn anh phiền, vừa muốn nghỉ ngơi, tất cả là tại con anh quấy, anh lại trách em,

Thế là ai đó bị giận dỗi ngược lại, cuống quýt xin lỗi, dỗ dành hồi lâu có người mới cho qua,..... cô thầm nghĩ để xem lần sau dám giận dỗi nữa không.

Ái Ái bật khóc, cô luôn bắt nạt anh, vậy mà anh luôn nhường nhịn, chịu đựng cô. Để có được buổi lễ ngày hôm nay Diệp Thành chắc hẳn rất vất vả.

Anh nắm lấy tay cô vỗ về, đứng lên ôm cô vào lòng

- Không đồng ý thì thôi, em không cần phải khóc.

- Ai nói, em đồng ý, em đồng ý!

Diệp Thành bật cười, lau đi nước mắt, hôn lên trán, lên mắt, anh đeo nhẫn cho cô, Ái Ái cũng đeo nhẫn cho anh.

Tất cả mọi người đều vỗ tay chúc mừng.

Diệp Thành đã chuẩn bị xong tất cả cho hôn lễ của anh và cô, anh muốn cô danh chính ngôn thuận là vợ anh. Buổi trưa hôm đó hai người đến cục bưu chính làm thủ tục kết hôn, buổi chiều đến nhà hàng làm lễ,

Bản thân Ái Ái cũng cảm thấy bất ngờ, khi sự việc nối tiếp sự việc. Dù sao cũng là vợ anh, thôi thì thế nào cũng được.

Hôn lễ được tổ chức hết sức ấm áp nhưng không kém phần sang trọng, ba mẹ Diệp Thành rất yêu quý cô, nhất là mẹ anh cứ lâu lâu lại cầm tay cô khiến Diệp Thành bực mình không thôi.

Sau hôn lễ, Ái Ái ngày càng ỉ lại Diệp Thành, mà cô còn thường xuyên làm nũng khiến anh rất vui vẻ và hạnh phúc.

Cơ thể Ái Ái vốn không khỏe nên cô đăng kí luôn dịch vụ sinh mổ, càng gần đến ngày hẹn, Diệp Thành càng lo lắng bất an, Ái Ái phải dỗ dành mãi anh mới yên tâm, thật tình cô cũng không biết người sinh là ai,

Sau hai tiếng trong phòng mổ, Ái Ái được đẩy ra ngoài, cô rất mệt nhưng vẫn thấy được sự bất an trong mắt Diệp Thành, cô mỉm cười an ủi anh xong thiếp đi lúc nào không hay,

Có con nhỏ cũng không đến nỗi bận rộn nếu chồng của bạn gần như tranh làm tất cả, Ái Ái không có sữa nên bé hoàn toàn bú ngoài và Diệp Thành tạm thời xin nghỉ phép để chăm sóc hai mẹ con,

Hôm nay khi thức dậy Ái Ái bật cười khi nhìn thấy hình ảnh hai cha con ôm nhau ngủ. Bàn tay bé xíu của con trai lồng vào tay ba, hai cha con cùng gác chân lên gối, ngoảnh mặt nhìn hai nơi. Cô cảm thấy hạnh phúc vô cùng, ấm áp này có lẽ sẽ còn mãi đến mai sau

— — — — — HOÀN CHÍNH VĂN — — — — —

16. Chương 16: Ngoại Truyện Về Hào Minh

Lần đầu tiên nhìn thấy Ái Ái, Hào Minh nghĩ ngay anh gặp một thiên thần. Cô ấy có một vẻ đẹp thánh thiện, tất cả dường như mong manh, sẵn sàng tan biến vào hư không. Khi đó Hào Minh đã thần thờ nhìn theo đến khi cô đi mất.

Sau này Hào Minh cũng tìm hiểu các cách để tiếp cận, thông tin anh có được thì Ái Ái rất dỗi lạnh lùng, thờ ơ với mọi việc xung quanh. Ái Ái có một người anh hay bạn thân thiết là Lâm Kha, hình như ngày trước Lâm Kha từng đính hôn với chị gái Ái Ái.

Hào Minh rất nghi ngờ mối quan hệ của Ái Ái và Lâm Kha, dù sao trai gái mà thân thiết cũng khó mà tin, như anh và Ngọc Quyên. Thế nào thì cũng sẽ là một bên có tình, như anh thật sự anh không có cảm giác với Ngọc Quyên. Hào Minh cũng cảm thấy bản thân ích kỷ, mặc dù trả lời không dành tình cảm cho Ngọc Quyên nhưng đôi khi anh cũng lập lờ, quan tâm Ngọc Quyên một chút, đi ăn cùng nhau, xem phim cùng nhau. Thành ra anh không tin lắm vào tình anh em hay bạn bè, mãi tận sau này anh mới biết trên đời này thật sự có tình cảm thuần khiết như vậy.

Ái Ái là tuyệt người tình cảm, cô đã cảm động thì rất dễ có được trái tim cô. Khi cô gặp Hào Minh là một ngày mưa tầm tã. Cô nhìn thấy một bà cụ bán vé số bị ướt hết, Ái Ái liền bước xuống để nhường áo mưa cho bà thì cô gặp một chàng trai rất phong độ đã đưa chiếc áo mưa của anh đang mặc cho bà, đồng thời mua hộ bà toàn bộ vé số.

Việc tốt đã có người tranh nên sau khi đứng yên quan sát mọi chuyện, Ái Ái lại tiếp tục bước tiếp về quầy bán hàng, lúc này Hào Minh ngược lên mỉm cười với cô.

Hào Minh đã đi đúng hướng, sau ngày hôm đó anh luôn tìm cách đi ngang qua những nơi Ái Ái sẽ đến, cứ gặp nhau nhẹ nhàng chào nhau rồi lướt qua nhau. Khoảng hai tuần sau Hào Minh mời Ái Ái uống ca cao, đây là món mà anh để ý thấy cô rất yêu thích.

Sau đó là những buổi nói chuyện liên quan đến chuyên ngành công việc của Ái Ái, đại loại công ty anh cần đầu tư và anh đang tìm hiểu thêm về các công trình trước đó để có kinh nghiệm. Ái Ái với những gì có thể chia sẻ đã hướng dẫn anh rất rõ ràng, điểm mạnh yếu của các thiết kế, lúc này Hào Minh phát hiện Ái Ái thật sự rất giỏi trong lĩnh vực thiết kế.

Thời gian sau đó Hào Minh mời Ái Ái đi ăn để cảm ơn, lúc đầu cô từ chối, phải năm lần bảy lượt mới đồng ý đi dùng cơm cùng Hào Minh.

Hai tuần sau thì Ái Ái mổ ruột thừa, hôm đó may sau Ái Ái đang đi cùng Hào Minh, vì vậy anh mang cô đến bệnh viện, ở lại chăm sóc dù cô cứ đuổi anh về. Hào Minh tận dụng mọi cơ hội có thể để ôm Ái Ái vào lòng, dìu đến ngồi bên ghế, ẵm vào nhà vệ sinh..... Lần nào Hào Minh cũng buồn cười khi thấy Ái Ái đỏ mặt.

Sau đó, Hào Minh và Ái Ái chính thức hẹn hò. Cô lúc nào cũng thuần khiết, lâu lâu mới có thể hôn được, nhưng Hào Minh không phải chưa từng quen biết phụ nữ, anh chỉ cần muốn hôn là có thể lừa gạt để hôn.

Tình cảm ngày càng sâu đậm, nên sau sáu tháng Hào Minh ngỏ lời cầu hôn Ái Ái. Khi cô thẹn thùng nhận lời, Hào Minh đã cảm thấy cả thế giới ngừng quay, anh thật sự hạnh phúc. Hôm sau khi anh dẫn Ái Ái về nhà ra mắt gia đình, anh biết mẹ anh không thích cô.

Nhưng đã làm sao, quan trọng là anh, Hào Minh rất yêu thương Ái Ái, mẹ anh chỉ là tạm thời, mọi chuyện luôn thay đổi được. Có lẽ Hào Minh đã chủ quan, nên mối quan hệ giữ mẹ chồng nàng dâu ngày càng mâu thuẫn, thật sự Hào Minh biết, người luôn gây khó dễ là mẹ anh.

Mẹ của Hào Minh và mẹ của Ngọc Quyên là bạn thân, vì vậy đôi bạn luôn muốn kết thành thông gia để thân lại càng thân, thật sự bà Tổ Tổ cũng biết con trai bà Hào Minh không thích Ngọc Quyên, nhưng bà luôn cho rằng tình cảm là có thể vun đắp, như bà và chồng bà, chẳng phải cưới rồi yêu nhau hay sao.

Bà Tổ Tổ càng nghĩ càng thấy khó chịu khi nghe Ngọc Quyên kể về Ái Ái, cô gái kia rõ ràng biết Hào Minh và Ngọc Quyên đang tìm hiểu lại nhảy vào làm kẻ thứ ba. Gia đình cô ta không có ai, đúng là thứ mờ côi ham muốn tài sản nhà bà, quen biết mấy tháng mà đồng ý cưới nhau thì đủ biết là người tham tiền.

Ngày cưới đến, Hào Minh và Ái Ái cùng nhau tất bật chuẩn bị, mẹ anh vẫn đang giận hơn, quyết tâm không giúp đỡ. Cô em gái thì từ lâu là bạn thân của Ngọc Quyên, không phá hoại đã là may mắn. Hai người cứ như con thoi sắp xếp mọi thứ cho ổn thoả.

Lúc Hào Minh nhìn thấy Ái Ái thay áo cưới bước ra, anh cứ ngỡ người anh nhìn thấy tiên nữ trong tranh, bao nhiêu mệt mỏi phía trước đều tan biến. Khi ấy anh đã cầm lấy tay cô, thề với lòng sẽ yêu thương người con gái này bằng cả trái tim

Đám cưới diễn ra ấm áp và thân tình, hạnh phúc cứ thế trôi qua được hơn một năm thì Hào Minh dần thay đổi.

Ngày nào Hào Minh đi làm về cũng nghe về Ái Ái tệ thế này, Ái Ái tệ thế kia, cô còn cười đùa với người khác, mẹ anh nghi ngờ anh sẽ bị phản bội, một ngày rồi hai ngày..... từ chuyện không có cũng trở thành chuyện khiến Hào Minh nghi ngờ.

Quan trọng hơn là cưới nhau hơn một năm, Ái Ái vẫn chưa mang thai, cô đi khám về thì bảo kết quả bình thường. Hào Minh rất lo lắng, anh không dám đi khám, nếu người không bình thường là anh thì sẽ thế nào.... Mãi sau anh quyết tâm đến bệnh viện, kết quả sức khoẻ anh bình thường.

Dù không muốn nhưng trong lòng Hào Minh hình thành nên suy nghĩ Ái Ái nói dối, chắc chắn người có vấn đề là cô. Anh là con trai duy nhất trong nhà, bây giờ vợ không thể sinh con thì anh cưới vợ làm gì.

Dần dần về nhà Hào Minh tìm mọi cách làm khó Ái Ái, đều bức mình hơn cả là cô chịu đựng, luôn cúi đầu, càng nhìn Hào Minh càng thấy khó chịu. Anh bệnh mà cô chỉ biết nhấn tin, gọi điện hỏi đã khoẻ chưa, cố giữ sức khoẻ,... nên làm việc thiết thực hơn kia kìa. Chẳng phải do cô chăm sóc không tốt mới khiến anh bệnh sao, cứ mãi mãi nói những lời vô nghĩa, càng nhìn càng bức.

Mối quan hệ ngày càng căng thẳng, Hào Minh cảm thấy Ái Ái đi làm không được bao nhiêu tiền, anh đề nghị cô nghỉ ở nhà, giữ sức khoẻ để còn tìm cách mang thai, thế mà cô dám cãi.

Nhà là nơi chúng ta trở về sau một ngày mệt mỏi, nhưng với Hào Minh về nhà là làm thêm việc, bao nhiêu mệt mỏi càng tăng lên khi về nhà. Ái Ái hôm qua lại dám lên tiếng cãi lại mẹ anh, càng nghe càng thấy cô là người không biết điều, không có anh làm sao cô có được cuộc sống sung sướng như ngày hôm nay.

Thành ra hôm nào anh cũng đi baz, gặp mặt bạn bè đến khuya mới về. những lúc như vậy Ngọc Quyên dịu dàng bên cạnh chăm sóc anh. Từ ngày cưới về đến nay Hào Minh ngày càng phát chán với việc Ái Ái luôn ăn mặc đoan trang, anh mua cho mấy bộ đồ gợi cảm thì cô xếp dưới đáy tủ quần áo.

Vì vậy một Ngọc Quyên sexy, hấp dẫn chưa có được với cô vợ chán ngán ở nhà, Hào Minh cứ thế mà luôn rủ Ngọc Quyên đi cùng. Những cuộc vui chơi thâu đêm suốt sáng, Ngọc Quyên lần nào cũng chủ động muốn thuê phòng ngủ lại cùng anh, anh luôn cười cười vờ như không nghe.

Hào Minh nhiều lần đắn đo, anh vẫn còn yêu Ái Ái, nếu cô biết chuyện không nói hai lời chắc chắn rời đi. Nhưng cuộc hôn nhân này ngày càng bế tắc, anh còn có trách nhiệm nói dối tông đường, thế là trong một hôm hơi say, mở lại dâng tận miệng mèo, Hào Minh và Ngọc Quyên cứ thế lao vào nhau

Sáng ngày hôm sau thức dậy Hào Minh bắt đầu cảm thấy hối hận, anh sao lại bước đi trên con đường không thể quay về, Ngọc Quyên chắc chắn sẽ không buông, lúc trước đã thế bây giờ càng không.

Lúc trở về nhà Hào Minh càng chán hơn khi Ái Ái không bày tỏ một thái độ nào khi chồng qua đêm bên ngoài, cô ngày càng lạnh lùng, càng nhìn Hào Minh càng khó chịu, vốn anh có hơi áy náy nhưng hiện tại anh cảm thấy việc anh làm tất cả lỗi là ở cô.

Quan hệ của Hào Minh và Ngọc Quyên dần công khai, gia đình hai bên đều ủng hộ, nhất khi biết Ngọc Quyên có mang, cô càng được nâng niu, chịu chuộng. Em gái của Hào Minh bắt đầu nơi xa nơi gần, tìm cách cho Ái Ái biết mối quan hệ bên ngoài của anh trai.

Khi đó Hào Minh rất sợ Ái Ái phát hiện, nhưng cô lại làm như không có gì, khiến anh càng thất vọng, Hào Minh quyết định công khai, anh muốn xem Ái Ái xử lý như thế nào.

Thành ra lúc Ái Ái đem tất cả chứng cứ có được cùng anh đối chất, Hào Minh liền thừa nhận, Ái Ái không nói hai lời cương quyết muốn li hôn, được, để xem không có anh cô sống ở đâu.

Hào Minh gọi điện thoại cho luật sư nhờ xử lý luôn mọi việc, tài sản chia cho cô một ít xem cô phản ứng thế nào, có quay lại van xin anh hay không. Anh sẽ cho cô biết muốn sống yên ổn thì chấp nhận làm theo những gì anh nói, không thì sẽ biết thế nào là khổ sở.

Hào Minh không nghĩ anh nói những lời tuyệt tình, tài sản không chia mà Ái Ái cũng không quan tâm, nhưng anh lúc này đang bận rộn với việc chuẩn bị cho vợ và con trai danh chính ngôn thuận bước vào gia đình.

Dù không còn bên cạnh nhưng anh vẫn chú ý tình hình Ái Ái, công việc của cô rất thuận lợi, cũng đúng, Ái Ái vốn là người có năng lực. Nghe bảo Lâm Kha vẫn rất bảo vệ cô, cái này cũng đúng, từ lâu Hào Minh vốn không ưa người này, vốn tự xem bản thân như người nhà, xin lỗi, người nhà của Ái Ái là Hào Minh tôi đây, dù hiện tại thì không nhưng mà trước đây thì đúng được chưa?

Còn có Diệp Thành cùng cô quan hệ yêu đương, cái tên này lần đầu gặp mặt hôm liên hoan công ty Ái Ái là Hào Minh vốn không ưa. Chỉ cần nhìn thôi là không ưa nhau rồi, lúc đó Hào Minh không nhìn thấy Diệp Thành quan tâm gì Ái Ái nên anh đoán một trong những người bên ngoài của Hào Minh liên quan đến Diệp Thành, đúng là nhìn người không nên nhìn bên ngoài mà.

Sau đó Hào Minh nghe được tin tức Ái Ái và Diệp Thành chính thức công khai mối quan hệ, anh cảm thấy trái tim như bị xiết lại, nhưng sau đó anh cảm thấy Ái Ái không thể mang thai, thì cưới về chỉ để làm đồ chơi, Ái Ái đúng là ngu ngốc mà.

Hơn hai năm sau Hào Minh nghe tin Ái Ái mang thai, anh không hiểu, nếu như ngày trước cô mang thai con của anh có phải lúc này anh và cô vẫn hạnh phúc bên nhau hay không?

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-moi-cua-ai-ai>